

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 510. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

NEDOSTOJNI NASLEDNIK

★ DOK HOLIDEJ ★

510

Frenk Larami

NEDOSTOJNI NASLEDNIK

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 510

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

A SPOILED SUCCESSOR

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 23. XI 2016.

Tržište: 02. XII 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – A SPOILED SUCCESSOR

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Dok Holidej je stigao u Vilvud, posle dva dana jahanja po neravnim putevima. Nosio je crni šešir, tamno odelo koje mu je stajalo kao saliveno, blistavobelu košulju i kravatu boje vina. Bedra su mu je krasili opasač i koltovi marke „linkoln” sa drškama od slonove kosti.

Kada je sišao u Vilvudu, malom i zaštićenom naselju odakle su se račvali putevi za Pflugervil i Elgin, Holideja su posmatrali kao čudo. Radoznalo su gledali za njim i sklanjali mu se s puta, znatiželjno nagađajući zbog čega je došao.

Možda je u pitanju revolveraš koji je došao po nečiju glavu, ili pak neka otmena skitnica koja uživa da oko sebe izaziva podozrenje i zavist? To pitanje postavio je sebi i Kendrik Volk, vlasnik saluna „Zlatni grumen”, čim je ugledao elegantnog došljaka hladnih, sivopлавih očiju.

Niko sličan njemu poslednjih godina nije došao u Vilvud.

No, Kendrik Volk je ipak znao ko je taj došljak. Video ga je jednom kad je boravio u Dalasu i zapamtio njegovo lice zauvek.

Bilo je posle podne i u salunu su se nalazila samo dva gosta; gradska pijandura Džeki Frenklin, dok je drugi bio stranac u pohabanom odelu neobične,

riđe brade. I njega je zainteresovao dolazak Doka Holideja, možda čak više od samog Kendrika Volka. Zurio je u stranca dok su mu oči zloslutno sjaktile.

Čim je Holidej ušao unutra Volk je šmugnuo iza šanka. Gomila besposličara nagnula je prema vratima, ali niko nije ušao unutra. Dokoličari su se zadovoljili time da radoznalo posmatraju elegantnog stranca sa opasnim, neobičnim revolverima o pojasu.

– Viski? – upitao je Volk ljubazno.

– Brendi – odvratio je Dok kratko.

– To nemam, ali... imam prvoklasan viski. Odstojao je taman toliko da odlično klizne niz grlo. Hoćete?

Holidej okrznu pogledom riđobradog kraj prozora. Ovaj je odmah okrenuo glavu na drugu stranu, ali nije uspeo da sakrije da ga je do tog trenutka znatiželjno odmeravao.

Dok lagano izvadi džepni sat. Samo dva sata delilo ga je od večeri i bilo mu je kasno da nastavi put.

– Šta vas je dovelo u naš grad, stranče? – upita Kendrik Volk ljubazno.

Holidej ga odsutno pogleda. Popio je viski gotovo u jednom gutljaju i ponovo na sebi osetio pogled riđobradog.

– Gde mogu da ostavim konja? – upitao je Volka, ignorišući njegovo pitanje koje je sasvim dobro čuo.

– Dole, na kraju ulice. Tamo je Farelova konjušnica, mister.

Dok klimnu glavom, stavi na šank novčanicu od pet dolara i mirno izađe.

Volk je buljio za njim zajedno sa riđobradim. Pet dolara je shvatao kao plaćanje za sobu, piće i... šta još?

No, ipak je strpao novac u džep i iznenađeno podigao glavu ugledavši riđobrađog pred sobom. Kada ga je malo bolje pogledao, obuzeo ga je neprijatan osećaj. Naravno, nije mu promaklo da čovek riđe brade, sitnih očiju i neurednog odela nosi veoma nisko pripasan kolt.

Tek sada se prisetio da je riđi došao još pre nekoliko sati, da je nekoliko puta nervozno izlazio na ulicu i opet ulazio u salun. Pio je nemilice, ali to mu se nije odrazilo na držanje. Sitne oči gledale su bistro i podozrivo.

– Ko je to bio? – upitao je dubokim glasom.

Kendrik Volk slegnu ramenima. On nikome nije davao besplatna obaveštenja, pogotovo ne ovakvom tipu koji je smrdeo na znoj i akohol

– Ne znaš? – dobaci riđobradi. – Pa razgovarao si sa njim kao sa prijateljem!

– Vidim ga prvi put u životu!

– Lažeš! – obrecnu se riđi unevši mu se u lice. – Misliš da ne znam ko je?

– To je vaša stvar, mister. Zašto pitate mene?

– Hoću da mi potvrdiš? Da li je dosta dolar?

– Dva – iskezi se Volk i pruži ruku.

Čovek pljunu u šanke, očigledno se savlađujući da ne odalami lešinara. Ipak, uspeo je da ostane miran pošto

nije želeo gužvu. Zato je mirno spustio dva novčića u Volkovu šaku.

– Bio je to...

– Dok Holidej? – završi rečenicu riđi, a usta mu se razvukoše u zadovoljan osmeh.

– Tačno – odvratio je Volk iznenađeno nabravši obrve. – Kako ste pogodili?

Ostao je bez odgovora pošto se riđi okrenuo i lagano izašao iz saluna.

Unutra je samo ostao Frenklin, gradska ispičutura i veteran iz građanskog rata koji nije znao ništa drugo da radi, već je po ceo dan gluvario okolo. Sada se odao piću i prošnji i predstavljao ruinu od čoveka.

Iznerviran što je ostao sam, Volk ga besno pogleda želeći da ga istera napolje. Ali, Frenklin je zadovoljno hrkao za stolom.

Umesto nekoliko minuta, Dok se u Farelovoj konjušnici zadržao sve do sumraka. Kada je ušao unutra, zapahnuo ga je miris sena i on se odjednom oseti smirenim i spokojnim. U štalu je došao da ostavi svog vernog Miga, sa kojim je nameravao da nastavi put kad se životinja odmori, ali je naišao na atmosferu koja mu je godila i opustio se. Utisku prijatnosti doprineo je i stari konjušar koji ga je dočekaao sa izvesnom merom bojažljivog poštovanja.

Sedajući na slamu zapalio je jednu mirišljivu cigaru, dok je drugu ponudio konjušaru dobroćudnog lica. On ju je sa zahvalnošću prihvatio, a onda je pažljivo razgledao sa svih strana. Držao ju je veoma pažljivo kao da se boji

da će je čvornovatom prstima i nehotice zdrobiti.

Džoni Farel je već prešao sedamdesetu. Seda kosa mu je bila zavezana u rep, imao je na sebi veliki šešir i komotan vojnički šinjel bez širita. Ispod njega je virila ljubičasta potkošulja sa crnim tregerima koju su pridržavali pantalone nešto kraćih nogavica.

Tako obučen, sedeo je prekrštenih nogu preko puta Doka, naslonjen na stub boksa. Pritom je radoznalo odmeravao Holideja koji nije oklevao da sedne na slamu, iako je nosio odelo od skupocenog štofa.

– Nećete valjda noćiti u ovoj jazbini, mister? – upita stari pripaljujući cigaru.

– Zašto ne bih?

– Za to ima puno razloga – odvratio je jedva primetno slegnuvši ramenima.

– No, najvažnije je da ovaj ležaj nikako ne odgovara čoveku vašeg ranga.

– U pravu ste – složi se Holidej mirno. – Uvažavam pravilo da ne treba spavati na zemlji ako čovek ima krevet. Ali, hteo sam nešto drugo...

– A šta to, mister?

– Pa... želeo sam da saznam kakav je ovo grad. Vi ste tako iskusni i verovatno najbolje znate da mi kažete nešto o tome.

Džoni sa zadovoljstvom odbi gust dim. Videlo se da mu Holidejeve reči gode.

– Možda ste u pravu, mister. Nisam glup, mada me mnogi potcenjuju. Dakle, ovo mesto je puno raznih besposličara i smutljivaca koji žive od prolaznika, a bogami i od pljačke. Kendrik

Volk, recimo, naplaćuje dvostruko usluge, berberin ne šiša i ne brije ispod pet dolara, kovač ne zakiva potkovicu ako ne date dva dolara, a šerif odmah odreže deset ako ste prekršili zakon o redu. Prema tome, bežite odavde što pre...

– Kako je sa stanjem na ulicama?

Farel odmahnu rukom,

– Šerif uglavnom radi samo ono što mu se sviđa. Molim vas, nemojte mi reći da vas čuvari zakona vole?

– Izgleda da o meni znaš mnogo toga? – iznenadio se Dok

– Samo nagađam. Mislim da ste profesionalac u kartama. Da li sam se prevario?

Holidej se osmehnu.

– Reci mi još i kako se zovem!

Džoni Farel je lagano odmerio svog sagovornika. Dugo i pažljivo mu je procenjivao lice, odeću, koltove... Zatim se značajno nakašljao.

– Neko sličan vama odavno je bio u ovoj rupi, neki Džeri Meldon. Ali, vi ga nadmašujete u nečemu, mada ne mogu tačno da objasnim šta je to. No, smem da tvrdim kako vam nema ravnog na Zapadu.

Džordžijanac ugasi opušak na peti čizme. Spolja je dopirao svež vazduh, a kroz odškrinuta vrata videlo se „parče” neba sa dve usamljene zvezde. Bile su tako jasne i tako sjajne da su izgledale kao dve posrebrene kapi u okamenjenom, modrom moru.

Neko vreme oba čoveka su ćutala, a velika senka uskoro je potpuno prekrila Džonija Farela.

– Ja sam mnogo putovao i dosta čuo – dodade on posle nekog vremena. – Ovde sam se smirio, niko me ne dira, niti bilo kome moram da polažem račune. A o konjima znam dosta i uživam da radim sa njima. Vaš ždrebac je vrhunski konj, rekao bih.

– Mnogo pamtiš – primeti Dok kratko.

– Samo onoliko koliko mi je potrebno. Recimo, znam da je neko sličan vama ostavljao krvave tragove širom Teksasa i Kanzasa. Tako nešto mi nije promaklo.

– Menja li to nešto u vezi sa mojim konjem? Hoće li smeštaj biti skuplji?

Farel se nasmeja.

– Naravno da neće. Za cenu ćemo lako. Samo recite da li ste zadovoljni, doktore Holidej?

Ovaj se jedva primetno nasmeja i ustade.

– Doći ću ujutro – rekao je, mahnulo rukom Farelu koji je još uvek uživao u mirišljivoj cigari i izašao u noć.

Napolju je bio mrak pošto su svetla u Vilvudu bila veoma retka. Najjače je bilo iznad ulaza u „Zlatni grumen”. Ostala su bila mutna i nekako drhtava i nalazila se iza prozorskih stakala. Uličnog osvetljenja nije bilo, tako da je po izlasku napolje Dok zaronio u mrak.

Ulica je bila pusta.

Između Farelove konjušnice i „Zlatnog grumena” nalazio se prostor omeđen zidom. Tu se nalazila jedna polurazrušena daščara sa leve strane i kovačnica sa prostranim tremom sa desne.

Džordžijanac je zastao, izvadio cigaru i kresnuo palidrvce.

Istog trenutka neko je glasno povikao:

– Holideje!

Hitro je bacio cigaru, instinktivno osetivši opasnost. Nije ni dovršio misao kada iz pravca saluna blesnu naranđasti plamen i dva hica mu prozviždaše pored glave.

Bacio se u stranu, vadeći „kolt” sa desnog boka. Uzvratio je nasumice, jer nije mogao da odredi gde se nalazi tajanstveni napadač. Odmah nakon toga se oglasio i drugi strelac. Njega je video na krovu, uz sam dimnjak kuće uvučene između zida i napuštene dašćare.

Sva sreća, puščana zrna su i ovaj put prozviždala pored njega. Ne čekajući više ništa, Dok kleknu i nanišani. Strelac na krovu očigledno nije računao na takvu brzinu. Grmljavina Holidejevog kolta prigušila je puščane pucnje, a čovek je poleteo sa krova glasno kriknuvši.

Istovremeno, Holidej je jurnuo prema zidu i pogledao prema salunu, kao da je predosećao da će se sa te strane ponovo javiti onaj drugi.

Nije se prevario. Na uglu kod saluna je ponovo blesnulo, a nepoznati strelac je drsko pokazao celog sebe i obasuo kuršumima zid oko Doka.

On se nije pomerao čekajući da se strelac „ispuca” i ponovo počne da puni magacin revolvera. Onda mu je jedno zrno okrznulo rukav, ne dotaknuvši kožu. Zavladała je tišina i u trenutku se činilo kao da je grad zamro. Naravno, svi su čuli pucnjavu, ali niko

nije smeo da izviri napolje i izloži se opasnosti. Tako je bilo i sa čuvarem zakona. Verovatno je čekao da se sve smiri, pa da se tek onda pojavi sa zvezdom na grudima.

Holidej je iskoristio zatišje i šmugnuo preko zida. Uputio se pravo prema kući sa čijeg krova je pucao drugi napadač. Dok se približavao, video je kako se na jednom od prozora navlače zavesē i brzo trne svetlost

Odmah zatim je zastao pošto je nabasao na telo koje je ležalo pored zida od dasaka i kamena. Čovek se uopšte nije micao... Kada se malo sagnuo, Dok je video da ima veliku crvenu mrlju na grudima, veoma blizu srca. Ipak, na šum koraka se malo pokrenuo i pokušao da podigne glavu, ali jednostavno nije imao snage.

Dok je uzeo pušku koja je ležala pored njega i hitnuo je u grmlje. Tek tada je malo bolje osmotrio ranjenika obučenog u izbledele košulju, izlizane pantalone i kratku jaknu od kože podeiranu na laktovima.

Onda je lagano izvukao kolt i prislonio čoveku na čelo.

– Pričaj – kazao je ledenim glasom i odmah povukao oroz. – Ako ne odgovoriš, odmah ćeš videti kako prska lobanja i...

– Ne.... nemojte... – promucio je čovek uplašeno.

– Zašto si pucao na mene?

– Ja... slučajno sam...

– Ne laži pred smrt!

Ranjenik uplašeno podiže glavu. Dok je primetio da su mu žile na vratu

tako nabrekle da je izgledalo kako će svakog časa pući.

– Smrt...? – promucio je drhtavim glasom. – Ali... kako znate? Svemu je kriv onaj riđi...

– Koji riđi?

– Onaj stranac. Dao mi je trideset dolara da pucam na vas. Nisam hteo da vas pogodim, samo da ga zavaram.... kunem se!

– Dalje!

– Pa... nema dalje. Imao sam nesreću da me odmah pogodite.

– Zašto je taj riđi hteo da me ubije?

– Ne znam. Dao mi je pare... Prvi put sam ga video u životu...časna reč.

– A šta je sa mnom?

– Ne znam ni vas... Ništa ne znam! Hoću li zaista umreti?

– Jednoga dana – odvrati Dok, procenjujući da će se čovek ipak izvući. Naime, zrno je išlo nekako ukoso, udaljujući se od srca. Zato je lagano izvadio maramicu i pažljivo stavio čoveku na ranu.

– Šta to radite? – upitao je ovaj za bezeknuto.

– Drži to i ne pomeraj se. Neko će već doći po tebe.

Čovek je poslušao.

– Ne razumem – prošaputao je. – Pomazete mi, a ja sam hteo da ubijem...

Međutim, Holidej nije mogao da ga čuje pošto je već prelazio preko ulice. Koraćao je brzo pretvorivši se u oko i uho. Razmišljao je o trenutnoj situaciji...

Ukoliko je nepoznati odustao, onda je sada vrlo daleko. Ili nije? Šta ako je smišljao način da ga sigurnije dokrajči?

Zato je držao ruke uz telo dok su peševi dugog kaputa lelujali za njim.

Okolo je vladala mukla tišina.

Izgleda da se niko nije usuđivao da mu izađe na oči. Uprkos opasne situacije, Dok se nasmeši.

U ovom prokletom Vilvudu nije bilo hrabrog čoveka! Jer, jedino su kukavice mogle da nasrnu na čoveka onako mučki i potajno, iz mraka.

A bilo je to ono što je Dok Holidej najviše mrzeo.

S druge strane, nije video razlog zašto bi u jednom ovako zabačenom gradiću neko uopšte pucao na njega. Pa tu ga niko nije poznavao!

Bar tako je on mislio.

Zastao je na ulazu u salun i pažljivo pogledao. Gosti su nestali što je bilo krajnje neobično, s obzirom da je salun stanovnicima predstavljao jedino mesto za okupljanje gde su mogli da popričaju i razonode se.

Čak ni gradska pijanica Frenklin nije dremao za stolom.

Dok širom otvori vrata.

Kendrik Volk je podigao glavu, ali bez uobičajenog osmeha. Izgledao je veoma čudno, unezverenog pogleda koji je nekako bežao u stranu.

Džordžijanac je odmah znao da ga neko, dobro sakriven, čeka u salunu.

Ali, gde bi mogao da bude?

Ispod oka je osmotrio nekoliko mesta pogodnih za skrivanje, grčevito razmišljajući gde bi napadaču bilo najbolje...

– Niste čuli pucnjavu? – upitao je Volka prilazeći.

On se zbuni.

– Ja? Pa... nisam pridavao važnosti, gospodine... A šta se desilo?

– Ništa važno – odvrati Dok nonšalantno. – Donesite mi brendi – dodao je, spustio se najbližu stolicu i ispružio noge.

– Prilično je pusto – primetio je. – Da li je uvek ovako?

– Pa... uglavnom – promrmljao je Volk.

– Večeras naročito, zar ne?

– Nisam primetio... Gosti dolaze kasnije...

– Poručio sam brendi – opomenuo ga je Dok.

– Nisam čuo...

– Sad ste čuli.

Ali, vlasnik „Zlatnog grumena” kao da nije imao želju da se odrekne svoga mesta iza šanka.

– Popijte sa mnom, ovde! – dobacio je iznenada i brzo natočio dve čaše. – Ja častim!

– Svoje piće plaćam sam – odvrati Holidej mirno.

Kendrik Volk počeo da se preznojava. Gledao je u napunjene čaše i nije znao šta će sa njima. Onda je naglo uzeo jednu i popio je naiskap.

Dok se pravio da ništa ne primećuje. Izvadio je karte i počeo da ih ređa po stolu. Izgledalo je kao da ga piće više ne interesuje. Naravno, to je bila samo varka. Strpljivi i iskusni Holidej je čekao, znajući da će skriveni ubica u žurbi ipak morati da se oda. Jer, svakog trenutka je neko mogao da uđe u salun i omete ga.

Kendrik Volk je još uvek kao priko-
van stajao iza šanka.

– Držite li psa u krčmi? – hladno upi-
ta Dok.

– Psa? – zaprepasti se ovaj. – Ne-
mam psa, mister Holideje.

– Onda mi se učinilo... Kao da je neko
lupnuo ispod šanka...

Volk pocrvene.

– Prevarili ste se – zabrzao je zbu-
njeno.

– Ne volim pse – nastavi Holidej istim
tonom. – Obično ih ubijam, a naročito
one koji podmuklo napadaju. I tog dole
ću izrešetati ako ga ne odvedete.

– Ne, mister! Kažem vam da ovde
nema psa!

– Sigurni ste?

– Kunem se, mister! Ispod šanka
nema psa...

– Nego ko je tamo?

Volk u trenu zaneme.

Tada je nešto tresnulo, a odmah za-
tim kao oprugom izbačena, jedna prili-
ka je iskočila iza šanka.

– Proklet da si! – povikao je riđobra-
di koga je Dok toga popodneva video
u salunu. – Umri! – povikao je besno i
odmah pripucao.

Holidej se već sekund pre toga izma-
kao tako da su njegovi hici zadobova-
li po stolu i produžili put u prozorska
stakla.

Čovek iz Džordžije pritisnuo je oba-
rač samo jednom.

Riđi je obe ruke podigao uvis i okre-
nuo se oko sebe.

Kada je Kendrik Volk otvorio oči, Ho-
lidej je već vratio revolver u futrolu, dok
je oko njega lagano lebdeo barutni dim.

– Nebesa... – promucalo je i pogledao
čoveka riđe kose čije je telo nepomič-
no ležalo nedaleko od njega. Lice mu
je bilo okrenuto prema podu, a ispod
obraza je izmileo tanak crveni trag.

– Pretio mi je.... – počeo je Volk za-
muckujući. – Rekao je da će me prvog
likvidirati ako ga odam. Znao je da ćete
ovamo doći i isterao je nekoliko gostiju
na zadnji ulaz. Bio je lud... stvarno...

– Sada je samo mrtav – dobaci Dok
mirno.

– Mrtav? A nije platio poslednje piće,
bitanga!

– Poznajete ga?

– Ne!

– Čudno.... napala su me sve nepo-
znata lica. Mora da postoji neki ra-
zlog.... – dodao je, sagnuo se i okrenuo
riđobradog na leđa. Šakom ga je opi-
pao po košulji i osetio šum papira. Pa-
žljivo je zavukao ruku u džep i odatle
izvadio presavijen list hartije. Udaljivši
se od radoznalog Volka, razvio je papir
i okrenuo ga prema svetlu.

Preletevši pogledom preko papira,
iznenađeno je podigao obrvu. Naime,
sve je mogao da očekuje, ali ovo...

Bila je to poternica na kojoj je jasnim
krupnim slovima pisalo:

„Dok Holidej – traži se živ ili mrtav.
Nagrada – 5000 dolara!”

Tekst je bio na vrhu, a u sredini... Sa
sredine papira gledalo ga je njegovo
sopstveno lice...

Još neosušena štamparska boja razmazala mu se po prstima i ostrim mirisom mu zaparala nozdrve.

Tek onda je primetio rečenicu na dnu koja je glasila:

„Po nagradu doći u Pflugervil, kod rančera Harolda Džonsa”.

Džonsa? Pet hiljada dolara? Šta se dešava?

Onda se u razmišljanju vratio nedelju dana unazad i bolje pogledao sliku. Pozadina mu je bila poznata i sada se setio... Kada je izlazio iz „Ostinskog bara” fotograf je baš slikao nekog kauboja. Nije obraćao pažnju na to, ali sada je shvatio. Pa njega su uhvatili u objektiv! Verovatno se sve odigralo po narudžbini Kolina Džonsa ili nekog od njegovih čuvara. Možda Ovensa? Da, sigurno je to bio on, pošto je ostao u gradu i hteo da otme Marsi Vots...Znači, epizoda u Ostinu, koju je smatrao beznačajnom i po njemu nije bila vredna pamćenja, dobila je sasvim neočekivan rasplet.

Dok glasno uzdahnu. Harold Džons nije mogao da smisli bolju osvetu za svog povređenog jedinca. Pustio je poternice u promet i sada će ga na nišanu imati svi lovci na ucenjene koji čuju vest. Uostalom, suma od pet hiljada dolara bila je u ovim krajevima pravo bogatstvo.

Dakle, ovde u Vilvudu, lov je već počeo, zaključio Holidej i pažljivo savi papir.

Pogledao je Kendrika Volka koji se razočarano uspravio i pljunuo prema mrtvacu.

– Zamislite, nema ni centa kod sebe!
– prasnuo je. – Šta je uopšte hteo od vas? Da vas opljačka?

Holidej stavi poternicu u džep.

– Šta ste to našli?– zapita Volk radoznalo.

– Ništa naročito.

Ovaj ga sumnjičavo odmeri.

– Da nije važno, ne biste ga stavili u džep.

Dok uzdahnu. Drski i bezobrazni Volk počeo je da ga nervira.

– Prijavićete me šerifu? – upitao je oštro.

– Pa... možda neću ako vi...

– Ako platim?

Volk klimnu glavom; već je video na dlanu bar pet dolara.

– Koliko? – upita Dok.

– Deset dolara, kao za vas...

– A ako ne platim?

– Ovaj... biću primoran da kažem šerifu kako ste pretresli leš i nešto uzeli. Međutim, zar nije bolje da date deset dolara i da sve zaboravimo? – nije odustajao podmukli vlasnik saluna.

– Imam bolji predlog – dobaci Džordžijanac podrugljivo. – Daću šerifu dvadeset dolara da te zatvori, bitango. Mislim da će pristati pošto ima malu platu.

Volk je buljio u njega s nevericom.

– Dvadeset dolara? – začudio se. – Ne mislite valjda ozbiljno?

– Zašto da ne? Ubeđen sam da neće odbiti novac.

– Ne, ali... Uostalom, nisam video šta ste uzeli, ništa nisam video. Ko kaže

da jesam? To je sve bila šala, mister Holideje. Najobičnija šala!

– Nije šala! – grmnu Dok. – Uzeo sam nešto, ali ti to nećeš reći šerifu!

– Naravno, mister!

– A sada mi daj ključ od sobe.

– Odmah!

Gledao je kako se Dok udaljava i ljutito mrmljao sebi u bradu. Ako bi taj kicoš zaista pokušao da potplati šerifa Mastersona da ga zatvori, on bi to učinio i za polovinu sume. Zato je bio ljut na sebe što se preračunao, ali ništa više nije mogao da popravi.

Još nekoliko minuta svuda je vladala tišina, a onda je u salun ušao šerif Bernard Masterson. Volk se ironično nasmejao pošto se čuvar zakona pojavio tek kada je gužva prošla.

– Ko ti je ovaj, Volk? – upita šerif čim je ušao. – Ti si ga ubio?

Vlasnik saluna zakoluta očima.

– Šerife, Kendrik Volk nije budala, a ni revolveraš. Ovaj mrtvac spada u vašu nadležnost. Nosite ga odavde!

– Pitao sam ko je taj?

– Pojma nemam!

– Kako se onda našao mrtav kraj tvoga šanka? Nije valjda pao sa tavanice?

Volk uzdahnu i pogleda ljude koji su se u međuvremenu skupili. Naime, kadgod bi oko sebe imao svedoke, Bernard Masterson bi se pravio važan na tuđ račun. Govorio je o zakonu, mahao rukama, a ponekad izvalio i neku dosetku.

Iako je bio priglup, mali i debeljuškast, Bernard Masterson se služio re-

volverom bolje od mnogih. Znao je to i Volk, pa ga nije previše provocirao.

– Nešto kriješ, Volk? – progundao je Masterson i nogom okrenuo telo riđibradog; bilo je to lice koje prvi put vidi u Vilvudu.

Onda je vlasnik saluna rešio da uzvрати.

– Stvarno me čudi da nisi ranije dotrčao, šerife? Ovde je pola sata grmelo, a ti se pojavljuješ sada, kada više ništa ne šuška.

– Dolazim baš kada je potrebno – dobaci Masterson narogušeno. – Ko je ubio ovog?

– Jedan moj gost.

– Ne vidim ga. Gde je?

– Otišao je u sobu.

Debeljko zbunjeno zatrepta.

– U sobu? Ja ću se pobrinuti da siđe dole, ako treba i sa krevetom! Zašto ga je ubio?

– Otkud znam? Ovaj ga je čekao u zasedi iza šanka i hteo da ga sredi onako mučki, iznenada. Međutim, bio je otkriven. Eto, to je sve.

Bernard Masterson ga podsmešljivo odmeri.

– A ti? Gde si ti bio kada je riđi čučao za šankom?

– Bio sam tu. Pretio je da će me ubiti ako ga odam.

– Koliko ti je platio da ćutiš?

– Šerife, to je uvreda! Još mi je ostao dužan!

– Onda mora da si mu pretresao džepove. Koliko para mu je ostalo?

– Nema ni centa, proklet bio.

– Znači; pretresao si ga? To sam i očekivao od tebe! Sada ćeš otići i pozvati onog drugog da siđe.

– To prepuštam tebi, šerife – uzvraća Volk. – Ja ne idem gore ni za živu glavu!

Za to vreme, salun se lagano punio svetom. Ljudi su sa interesovanjem i radoznalošću komentarisali malopredašnje događaje.

Masterson je bio iznenađen Volkovom odlučnošću.

– Šta to treba da znači? Kako to nećeš?

– Tako... neću. Hajde ti idi po njega, šerife! Ja nikako ne nameravam da mu stajem na žulj!

– Zar je tako opasan? – upita šerif opreznije.

– Opasan? Ne, on nije opasan, već otrovan! Samo kada te pogleda, jasno ti je da bi bilo najbolje da se uvučeš u mišju rupu! A tek što puca...

– Ne blebeći, Volk! – preseče ga nezadovoljni Masterson kome se nikako nije sviđao ovakav opis stranca iz sobe. Pored toga, okolo je bilo previše ljudi da bi se sada mogao povući. Zato je podigao glavu i ljutito ih osmotrio:

– A vi? Šta ste se tu skupili? Hajde, razidite se! – dodao je besno. – I ponesite ovog mrtvaca pogrebniku! Neka se on pobrine za njega!

– Tako je – složi se Volk klimajući glavom. – Samo ga odnesite odavde! Posle plaćam turu za sve – dodao je iscerivši se.

Svi su ga iznenađeno pogledali pošto je vlasnik „Zlatnog grumena” bio poznata tvrdica.

I šerif je bio zaprepašćen ovakvom izjavom.

– Siguran si u to što kažeš? – upita podigavši obrve.

– Naravno! Piće za sve kad ovog iznesete napolje.

– Onda da ga prihvatimo – dobaci neki plavokosi muškarac.

Nekoliko ljudi priđeše i uzeše riđobradog za ruke i noge.

Iskoristivši tišinu, Masterson priđe sasvim do šanka.

– A sada ispljuni sve što imaš, Volk. Prvo o onome u sobi. Zašto ga se toliko bojiš?

– Ne želim da imam ništa s njim. Platilo mi je sobu unapred.

– Koliko ostaje?

– Samo ovu noć.

Šerif se zamišljeno počesa po bradi.

– Ipak ću otići gore... A ti misliš da će me pojesti, zar ne? Da se nisi prepao njegovog imena?

– Pa... možda i jesam. Dakle, zaista bi želeo da znaš ko je gore.

– Naravno.

– U redu, reći ću ti. U sobi na spratu je Dok Holidej.

Debeljuškasti Masterson se ukočio u mestu.

– Jesam li te ja dobro čuo? – šerif je zapanjeno buljio u svog sagovornika.

– Sasvim dobro si čuo, Bernarde. Gore je Dok Holidej.

– Siguran si u to, Volk? Sasvim siguran?

Vlasnik saluna nestrpljivo odmahnu glavom.

– Nisam pijan, šerife i znam šta govorim. Poznaješ li ga?

– Ne. Samo... samo sam čuo za njega.

– Pa?

Masterson nataknu šešir još dublje na čelo.

– Ništa... Po meni, sve je jasno. U pitanju je samoodbrana.

– Nećeš gore? – dobaci Volk ironično.

– Nikako... A nemoj ni ti, drugar. I sutra ga isprati kao što dolikuje dobrom domaćinu.

Vlasnik saluna je buljio u šerifovo bledo lice.

– Šta ti je odjednom, Bernarde?

– Ništa. Samo me poslušaj, važi? – dodao je i brzo napustio salun nekako čudno pognutih ramena.

Po Kendriku Volku, on je podvio rep i pobegao. Ništa drugo nego pobegao...

Nekoliko trenutaka je razmišljao o svemu što se desilo za proteklih nekoliko sati i na kraju zaključio da je Bernard Masterson bio u pravu

* * *

Ime Harolda Džonsa u južnom delu Teksasa je značilo mnogo. U stvari, ono se dovodilo vezu sa ogromnim rančom i najkvalitetnijom zemljom u pokrajini i velikim brojem goveda koja je gajio u blizini Pflugervilskog jezera.

A pošto su mnogobrojna grla značila novac i moć, Harold Džons je imao i jedno i drugo. Bolje rečeno, ovaj bogati rančer posedovao je novac koji ga je učinio moćnim. Imao je ime od koga su ljudi strepeli pošto je svojim uticajem i jakim vezama mogao da uradi gotovo sve.

Međutim, još više su strepeli pred njegovim sinom Kolinom koji je, osim novca i moći zasnovanoj na očevom imenu, imao i nezgodnu narav. Njegovi uvek namrgođeni čuvari, Deks Ovens i Hari Čejs davali su do znanja svima da su oni tu samo zbog toga da potegnu revolver i zaštite mladog gazdu. To je Kolinu davalo još snažnija krila, pa se slobodno moglo reći da se njegovo ponašanje graničilo sa obešću.

I tako su, bezbedni pod okriljem moćnog Harolda, njih trojica jednog toplog septembarskog dana ujahali u Ostin. Bili su raspoloženi i željni avanture, ni ne slutivši da će im baš taj dan doneti nesreću.

* * *

Kolin je imao uredno začešljanu svetloplavu kosu i isturenu bradu koja je samo još više pojačavala izraz oholosti na njegovom mladalačkom licu. Nosio je elegantno svetlozeleno odelo sa ljubičastim prslukom i kravatom iste boje. Na prvi pogled se moglo videti da je u pitanju ručni rad nekog majstora, a ne roba kupljena u običnim prodavnicama tekasaških gradova. Dugmad na kaputu, rukavima košulje i igla na kravati bili su od čistog zlata.

Mladić je bio svestan da ga, tako obučenog i bleštavog, svi posmatraju. Izgleda da je u toj činjenici posebno uživao.

Ipak, prezrivi smeškom odgovarao je na zadivljene poglede prolaznika. Odozgo, iz sedla, svi pešaci su mu bili sićušni i nedostojni. Istina, nisu mu

se klanjali i skidali šešire u znak pozdrava, ali bio je rešen da ta rulja oko njega ubrzo sazna ko je u stvari Kolin Džons.

Dva pratioca jahala su sa obe strane, tek na korak iza njega. Ova dva revolversa imala su samo jedno glavno zaduženje; da paze na sina jedinca Harolda Džonsa kao na svoje oči...

Zato su Deks Ovens i Hari Čejs budno motrili na sve oko sebe. Jer, oni su dobro znali da mladi Kolin uživa da pravi nevolje. Naime, svojom pojavom i svojim zlatom izazivao je znatiželju i divljenje, a onda bi nastupao bahato i bezobrazno, siguran u moć svoga oca i još sigurniji u zaštitnike s prstom na obaraču.

U to vreme Ostin je bio veoma poznato mesto, prvi malo veći grad u koji je kročio oholi naslednik iz Pflugervila. Bilo je tu dvadesetak prilično uređenih ulica u kojima su se nizali osvetljeni izlozi raznih prodavnica i saluna odakle je tokom dana, a naročito uveče, dopirala muzika i pesma. Što je najvažnije, po ulicama se moglo videti dosta svetlih, dugih haljina i raznobojnih suncobrana koje su nosile nežne ženske ruke.

Kakav je to bio izbor!

Kolin je zategao uzde svom zelenku i sačekao da mu pride Ovens.

– Izgleda da ćemo ovde ostati malo duže – kazao je okrećući glavu za dva devojka. – Šta ti misliš, Deks?

Ovaj ovlaš pogleda za prolaznicama.

– Vi ste na potezu – kazao je kratko.

– Bogami jesam! – zaključio je mladić veselo. – Nije me stari badava poslao u Ostin. Znao je da devojaka ovde ima na pretek, a on je baš rešio da me oženi!

– Ostaje vam samo da izaberete – dopunio ga je Ovens.

Kolinov izraz je postajao sve zadovoljniji, a oči su mu se veselo caklile. Iza salunskih prozora pozdravljalo ga je mnoštvo našminkanih devojačkih lica čiji su ga pogledi izazovno odmećivali. Bio je zaista uzbuđen i nije znao kuda pre da se okrene.

No, mladićevo oduševljenje nisu delili njegovi pratioci, a naročito Deks Ovens. Ali, uzbuđeni Kolin to nije primećivao.

– Pogledaj! – doviknuo je Ovensu. – Čitavi buketi najmirisnijih ruža!

– Mister Džons nije mislio na salune kad je rekao da nađete devojku – dobio je Ovens suvo.

– Briga me! – ljutnu se mladić. – Došao sam da se provedem i napravim rusvaj! A o onome možda kasnije...

– Mister Džons nam je dao pet dana.

– Gledaj ti svoja posla! – obrecnu se mladić i oholo zabaci glavu. – Kada te budem pitao za savet, onda ćeš mi reći ono što imaš! Jasno?

Ovens klimnu glavom i okrznu pogledom svog pajtaša pošto se Hari Čejs, po običaju, cerio sebi u bradu. U stvari, njega je zabavljala Ovensova briga za momka. To mu je na neki način godilo, jer nije voleo da izigrava dušebrižnika niti dadilju razmaženom mladiću. Pošto je Ovens taj deo posla preuzeo na

sebe, njegova dužnost je bila da pazi na eventualne protivnike, odnosno, po-teže kolt što je brže mogao.

Hari je bio prilično ružan čovek. Imao je podmuklo lice, dug i povijen nos i nekoliko velikih ružnih ožiljaka na obrazima. Nikada se nije glasno smejao. Jednostavno bi samo iskrivio usta i čudno štektao. Oči je držao poluzatvorene i uvek izgledao nekako nezainteresovan. No, to je bila samo varka: ružni revolveraš je đavolski pažljivo osmatrao sve oko sebe.

I sada je posmatrao dugu bučnu ulicu ispod spuštenih trepavica. Što su dublje zalazili u nju, mladi Džons se sve jače oduševljavao šarenilom velikog grada. Zaista, mislio je Kolin, u poređenju sa ovim bučnim i divnim mestom, Pflugervil je bio selendra. Bolje reći, prava stočarska jazbina, ali je srećom bio u blizini Ostina.

Sada je pomno gledao na obe strane i čitao nazive saluna. Izgleda da je birao najlepša i najprivlačnija imena kako bi otišao baš tamo. U jednom trenutku bacio je pogled prema dugačkom, belo obojenom drvenom balkonu koji se nalazio iznad svetlećeg naziva saluna „Vesele devojke”.

Naime, nekoliko raskošno odevenih devojaka tiskalo se gore posmatrajući prolaznike. On je skinuo šešir i učtivo se naklonio, želeći da izgleda kao lepo vaspitan momak.

Međutim, one su mu uzvratile kiko-tanjem, verovatno ga smatrajući nei-skusnim balavcem. Naravno, ne znaju ko sam ja, namrštio se obesni mladić.

Nisam im mahnio svežnjem novčanica ispred napuderisanih noseva... Kada to budem učinio, proći će ih volja za pod-smevanjem, zaključio je ljutito.

Zato je zaustavio konja baš tu, ispred „Veselih devojaka”.

Naravno, Ovens i Čejs su pošli za njim.

Haroldov sin je nekoliko trenutaka oklevao, pa tek onda lagano sjahao, svestan da je u centru pažnje. Ljudi su se zaustavljali, posmatrali ga sa zna-tiželjom i međusobno se došaptavali. U njihovim očima su zlatna dugmad i zlatna drška kolta imali magičan sjaj. Što se tiče mladićevog lica, ono ih uop-šte nije zanimalo.

Deks Ovens se okrete i jednim pogle-dom odmeri šerifovu kancelariju koja se nalazila u blizini. Njegov partner sjaha i dobaci mu brz pogled.

– Nešto nije u redu, drugar? – upitao je unjkavim glasom.

– Možda ne bi bilo loše svratiti do še-rifa i, za svaki slučaj, pripremiti teren – kazao je iskreno.

Čejs se isceri.

– Misliš da će nam progledati kroz prste, ako najavimo šta se može desi-ti? Ne budi lud, čoveče! I sam znaš da je to nemoguće. Biće bolje da uđemo i popijemo po jednu.

– Šta hoćeš, Deks? – dobaci mladi Džons nervozno.

– Uzeleo se šerifa pa hoće da ga po-seti – odvrati Čejs umesto njega. – A ja mislim da bi bilo bolje da nakvasimo grlo, zar ne, gazda?

Kolin ga ljutito odmeri.

– Nisam ja tebi nikakav gazda! – uzvratio je osorno. – Kada otac nije sa nama znaš kako da me oslovljavaš, zar ne?

– Naravno... mister Džonse.

– Onda to zapamti već jednom – procedi mladić, uputivši se prema vratima iznad kojih je, okačena o klin, visila džinovska podvezica jarko crvene boje.

Prvo što je uradio kada je seo za sto bilo je da iz džepa izvuče svežanj dolara. Sa treskom ga je spustio na glatku površinu i prezrivo pogledao devojke kraj šanka.

Nekoliko trenutaka u salunu je vladala tišina.

Za to vreme, Hari Čejs je zauzeo stolicu sa mladićeve desne strane. Za razliku od Ovensa, on je uživao u Kolinovim obestima i željno mu se pridruživao kad god bi to ovaj od njega zahtevao.

Salun „Vesele devojke” pripadao je Škotlandčinu Donu Mekintošu. Kao i uvek, i večeras je vlasnik stajao za šankom, ali nije posluživao. Umesto njega, to su činila dva momka obučena u čiste bele košulje i tamne pantalone. Mekintoš je kontrolisao njihov rad i pazio da svi budu usluženi što je moguće pre. Naravno, i on je odmah ugledao hrpu dolara ispred novajlije sa zlatnim dugmadima. Sve oko tog momka mirisalo je na novac, ali i na nevolje.

– Hoću piće! – povikao je Kolin Džons i raskopčao kaput. – Ili se ovde samo toči mleko za bebe i dame? – dodao je, a zatim podigao novac i prezrivo ga ra-

suo po stolu. – To nije sve! – viknuo je sa trijumfom u glasu. – Imamo još, nego šta! Ovo je samo za najlepše cure! Hajde, koja je najpametnija?

Mekintoš je dao znak glavom i devojke su poletele prema gostu. Zatim su kelneri doneli poslužavnike sa pićem za sve. U čašama za goste bio je pravi viski, dok se u ostalima nalazio obojeni čaj.

Dve dame već su zauzele kolena mladom uobraženku koji je uživao u prizoru, blaženo se smeškajući. Posmatrajući ga, retki gosti su već počeli da ga sažaljevaju, jer su Mekintošove „dame” bile su u stanju da očerupaju i mnogo iskusnijeg parajliju nego što je bio ovaj balavac.

– Živeli! – viknuo je Kolin i podigao čašu, a devojke su mu uzvraćale zdravicu uz smeh.

Hari Čejs je sve to pažljivo posmatrao, strogo motreći da neka ruka ne skrene i ne odluta prema novcu. Zato je držao u pripravnosti dršku svoga kolta, spreman da njome opomene eventualnog lopova.

Pošto je ispio piće do dna, mladić je bacio čašu na pod, a onda zgrabio jednu od devojaka i počeo da je ljubi. Čejs je sve posmatrao zadovoljno se smejući, uživajući kao i uvek u Kolinovim vragolijama.

Iznenada, mladić odgurnu devojku od sebe i grubo joj zavrnu ruku. Plavokosa barska dama je uplašeno vrisnula, a na licu joj se pojavio izraz bola.

– Prokleta devojčuro! – povikao je Kolin i prodrmao je svom snagom. – Šta to imaš u čaši?

I pre nego što je neko mogao da ga spreči, on dohvati njenu čašu i prinese je licu.

– Ovo nije viski, prokletstvo! – opsovao je ljutito, uveliko zagrejan naglo ispijenim pićem. – Koga to zavatlavaš? Kolina Džonsa? – dodao je besno i tako snažno ošamario devojkicu, da je izgubila ravnotežu i pala na pod.

Međutim, duga haljina sa širokim volanima zapela joj je za stolicu, a ova je, opet, pomerila sto sa koga su skliznule sve čaše. Videvši šta se dešava, ljutiti Kolin dohvati jednu i zavatlja je prema šanku.

Kelner koji se u tom trenutku našao na liniji, hitro se sagnuo i izbegao udarac, ali stradalo je veliko ogledalo koje je puklo uz prasak i razbilo se na stotinu sitnih delova.

Lice vlasnika saluna „Vesele devojke” opasno se smračilo.

– Proklete varalice! – besneo je i dalje Kolin. – Služite čaj, a naplaćujete viski! I hteli ste mene da namagarčite? Samo da vam kažem da mogu da vas kupim sve zajedno! I znajte, zovem se Kolin Džons iz Pflugervila!

Iako su ga devojke napustile i otrčale na sprat, on s besom zavatlja i drugu čašu prema kristalnom lusteru koga je promašio za pedalj.

Videvši da ga svi zabezeknuto posmatraju, podsmešljivo je dobacio:

– Kakav je ovo salun? Nema čovek šta da razbije niti postoji neko da ga u tome spreči! Hajde, ima li?

Bio je to otvoren izazov polupijanog obesnog momka. No, izgleda da niko

nije želeo da ga prihvati. Na kraju kćajeva, svi su dobro videli mladićeve pratioce sa nisko pripasanim koltovima tako da niko nije želeo da se ističe hrabrošću.

Doduše, u Ostinu je šerif Harison Blejk sa svoja tri pomoćnika još uvek uspevao da održi red. Trebalo je da neko ustane i javi čuvaru zakona šta se dešava. Nažalost, svi prisutni su nepomično sedeli i pratili razvoj događaja.

Što se tiče Kolina Džonsa, on je slabo podnosio piće. Prva čaša mu je mutila mozak, druga mu je vezivala jezik, dok ga je treća nagonila na gluposti. Četvrtu nije ni stizao da popije pošto su ga Ovens i Čejls pre toga obično odnosili u postelju.

Sada je mladić prestao da više. Pogledao je oko sebe, seo na stolicu i nasmejao se. Njegov novac koji je još uvek ležao na stolu kao da je izazivao Mekintoša. Nije znao šta da preduzme – ili će ga uslužiti u svemu, ili će pokušati da mu se suprotstavi...

– Ovde mi se baš i ne sviđa... – promrmljao je Kolin najzad i upitno pogledao u Čejlsa. – Da menjamo lokal?

– Tek smo stigli, mister Džonse – podsetio ga je ovaj.

– Imaš pravo, glupane – klimnuo je glavom i pogledao prema galeriji na spratu. Tamo su sada stajale sve devojke i ćutke ga posmatrale.

Naravno, to mu se nije svidelo. Razdražen što je ostao bez ženskog društva, Kolin izvuče svoj kolt sa zlatnom drškom. Nekoliko trenutaka ga je ne-

odlučno držao birajući cilj. A onda ga je uperio prema devojkama na spratu.

Shvativši šta smeru, one počese da vrište i jurnuše prema drugoj strani hodnika. Mladiću je to očigledno imponovalo, pa se bahato iscerio.

Onda im je lagano prišao Mekintoš, visok gojazan čovek kose boje slame, odlučne brade i visokog čela. Bio je elegantno obučen, a na licu mu se nije video strah. Očigledno je iskusni vlasnik saluna i ranije imao posla sa sličnim gostima.

Ugledavši ga, Kolin je ustao i ispr-sio se.

– Ja sam dobar domaćin i stojim vam na usluzi – rekao je Škotlandanin učtivo. – Sve vam je na raspolaganju, osim mog nameštaja. Šta još hoćete, molim vas?

– Hoću ženu – odvrati mladić umevši mu se u lice.

– Ne razumem... – osmehnu se Mekintoš i pokaza rukom prema spratu. – Ima ih ovde bar desetak...

– Neću njih! – iscerio se ovaj. – Hoću pravu ženu, razumeš! Bez mrlje u prošlosti, kako kaže moj stari.... Ženu koja ima čast. To hoću, da znaš! Poznaješ li neku takvu? Želim da se oženim!

Vlasnik saluna ga je gledao bez razumevanja. Mladić mu je izgledao pijaniji nego što je bilo uobičajeno za goste ovog saluna. Zato nije želeo da se raspravlja.

– Šta poručujete? – upitao je želeći da promeni temu.

Kolin podsmesljivo odmeri plavokosog Škotlandanina, a onda malo koraknu nazad i snažno ga ošamari.

Vlasnik saluna je prebledio, ali je ipak uspeo da se savlada. Samo se malo zanjihao u mestu, a onda se okrenuo na peti i vratio se za šank.

U salunu „Vesele devojke” nastao je tajac.

Kolin je glasno dunuo i pokazao rukom prema Mekintošu.

– I to mi je čovek... – progundao je podrugljivo. – Kod nas u Pflugervilu oči bi ti iskopali za ovo...

– U ovom gradu su svi mnogo fini – dobaci Čejs prezrivo.

No, izgleda da je ovakva pomirljivost na mladog Džonsa delovala sasvim suprotno. Umesto da je stiša, taj postupak je samo rasplamsao mladićevu narav. Bio je strašno nezadovoljan tišinom i činjenicom da mu se niko ne suprotstavlja.

Zato je nekako morao da ih okrene protiv sebe.

– Ovde je strašno dosadno! – povikao je glasno.

Čejs klimnu plavom.

– Tako je! Nema nikakvog uzbuđenja.

Za to vreme Mekintoš se sagnuo kako bi dohvatio pušku koja se nalazila ispod šanka. Naime, uvredu koju mu je mladić naneo progutao je samo za kratko. Prvo je želeo da se domogne oružja, a onda svu trojicu sprovede do šerifa.

Hari Čejs od Kolina nije video Škotlandaninov pokret, ali ga je zato pri-

metio Ovens koji je munjevito reago-
vao i uperio mu revolver u grudi.

– Ne bih to pokušavao – čuo se nje-
gov jasan, preteći glas.

Mekintoš je jedva primetno klimnuo
glavom i vratio pušku na svoje mesto.

– Hulja... – procedi Kolin. – Hteo je
da nas pogodi s leđa...? – dodao je uvre-
đeno i istog trena se mašio kolta.

Ali, Ovens je bio brži i munjevitim
pokretom ga uhvatio za zglob.

– Bez gužve, mister Koline – kazao
je mirno. – Ne zaboravite da smo došli
po devojkicu, a ne po grobara.

– Ti se ne mešaj! – planuo je mladić.
Međutim, Ovens nije popuštao.

– Najbolje da potražimo drugi lokal
– predložio je. – Priznajte da je ovde
suviše mirno, zar ne?

Kolin je nevoljno morao da se složi
sa svojim pratiocem. Ali, da ne bi izgle-
dalo da ga je bez pogovora poslušao,
ipak je podigao kolt i opalio jedan hitac
u veliki kristalni luster.

Srčca je zasula obližnje goste i izmami-
la vrisak među devojkama na spratu.

Mekintoš je ponovo prebledeo.

Obesni sin Harolda Džonsa nastavio
je da maše revolverom i odmah zatim
stradala su i preostala dva ogledala
sa pozlaćenim ramovima. Ponovo se
začula lomljava pomešana sa njegovim
nadmenim cerekanjem.

Mirni Mekintoš se jedva suzdržavao
da ne jurne golim rukama na tog balav-
ca. Ali, iskustvo mu je govorilo da tako
ništa ne bi postigao.

Kao da je pogodio njegove misli, mla-
dić je zgrabio hrpu dolara sa stola i do-
bacio je vlasniku „Veselih devojaka”:

– Dođi da naplatiš štetu, mister. Znaj
da Kolin Džons plaća svoje dugove.

Bio je tu sigurno dva puta više novca
nego što je koštao luster sa ogledali-
ma. Mekintoš je to dobro ocenio i nije
se prevario. Ali, mladićevo lice bilo je
nedokučivo. Šta ako smišlja neki novi
potez? Ipak je rizikovao i prišao...

– Uzmi... – zarežao je i stavio mu
novac u ruke. Potom je, kao da se ni-
šta nije dogodilo, mirno stavio kolt u
futrolu.

Lice Harija Čejsa odavalo je kraj-
nje razočaranje. Izgleda da je zabava
bila prekinuta na samom početku. A
kada se na ulazu pojavio šerif Hari-
son Blejk, revolveraš je znao da je to
bilo zbogom zabavi u salunu „Vesele
devojke”.

Čuvar zakona je brzim pogledom
osmotrio razbijeno staklo po podu i
odmah uočio neprirodno blede lice vla-
snika saluna.

– O čemu se radi, Done? – upitao je.

– Ništa naročito... – brzo je odgovorio
Mekintoš i strpao dolare u džep. – Sve
je u redu...

– U redu? – ponovio je on začuđeno
i još jednom osmotrio nered. – Polo-
mljena ogledala, luster... To je za tebe
u redu?

– Čuli ste da se ne žali! – dobacio
je Kolin prkosno. – Šta vas se tiče
ostalo?

Blejk se okrete prema njemu.

– Ti si Kolin? – upitao je kratko.

– Mister Kolin! – odvratio je mladić i važno se isprasio. Bila je sreća što su ga noge još uvek držale.

– Ako hoćeš da znaš – dobacio je Blejk – napolju su dve puške uperene tačno u tvoja leđa. Zato dalje od te sjajne igračke, momak! To možeš da radiš kod kuće!

Ne čekajući da mu Kolin odgovori, šerif se okrete i pažljivo odmeri Oven-
sa i Čejsa.

– Kučkini sinovi! – povika mladi Džons besno. – Još ćete vi zapamtiti Kolina Džonsa! A sada za mnom! – dodao je i pokazao rukom svojim pratiocima da ga slede.

Niko ih nije sprečavao, te dvojica revolveraša ćutke izađoše za svojim gazdom.

* * *

To veče u Ostinu nimalo se nije razlikovalo od prethodnih.

Međutim, šerifa Harisona Blejka je baš sada obuzela neka zla slutnja.

On i njegova dva pomoćnika stajali su nedaleko od trema „Veselih devojaka”. Svetlost sa ulaza jedva je dodirivala rame Bariju Greju dok je sve ostalo bila duboka senka. Iznutra se čuo uobičajeni žamor i vrevu u kojoj su se mešali povici kartaroša, smeh i cikanje barskih dama, lupkanje mnogobrojnih boca i čaša...

Međutim, salun iz koga je šerif nedavno izašao nije zanimao čuvara zakona i njegove pomoćnike. Sva trojica gledali su na suprotnu stranu ulice gde se nalazio „Ostinski noćni bar”, mesto

koje za koje su govorili da je najluđe u gradu.

Harison Blejk nije odmah shvatio zbog čega su nadležni dozvolili da se „Ostinski noćni bar” pretvori u javnu kuću. A onda je malo istražio i saznao da tamo odlaze najmoćniji ljudi u gradu. Sve mu je bilo jasno i znao je da ne može ništa da preduzme. Doduše, posao se vodio na diskretan način, ali je Harison Blejk bio čvrsto ubeđen da je to proketo mesto velika mrlja na celokupnoj slici grada.

Naime, Klajv i Din Aterton su se pojavili ne tako davno u gradu, doveli grupu mladih devojaka iz raznih država, rasporedili im dužnosti, utvrdili cenovnike i – posao je cvetao. U noćnom baru je bilo živo od prvog mraka pa do ranih jutarnjih časova, a dolari su se sve brže i brže slivali u džepove Atertonovih.

Šerif nešto ljutito progundā. Čak su i svetla u „Ostinskom noćnom baru” bila drugačija od ostalih u gradu. U sobama su to bile crvene sijalice srcastog oblika, dok je osvetljenje u prizemlju, gde se točilo piće i izvodio program, bilo drečavo zeleno. Sve u svemu, ovaj noćni bar je bio nešto izuzetno i slobodno se mogao meriti sa sličnim „kućama” u većim gradovima Teksasa i okolnih država.

I Kolin Džons je bio oduševljen čim je sa svojim pratiocima ušao u lokal. Naime, sve je bilo drugačije nego kod „Veselih devojaka”, odnosno, u bilo kom lokal u koji je do tada video.

Odmah je zapazio tapacirane zidove, teške zavese raznih boja na prozorima i separeima, mekane prostirke na stolovima i neobične zelene svetiljke raznih oblika. To je bilo za njega takvo iznenađujuće da je nekoliko trenutaka stajao na ulazu kao opčinjen.

Čak je i šank bio drugačiji od ostalih koje je mladić do tada video. Mesingane šipke oivičavale su ga sa svih strana i sijale se poput zlata. Lepo ukrašeno bure za točenje piva zaklanjao je deo ogromnog klavira iza koga se, zastrt velikom plišanom zavesom, nalazio podijum za igračice.

Sve je bilo dupke puno.

Gosti su bili mahom otmeni sredovečni ljudi i Kolin je zaključio da nema gotovo nikoga koga bi mogao da uzme za okovratnik, hladnokrvno izbaciti i onda zauzme njegovo mesto. Ljudi su se uglavnom kockali, mada je izgledalo da nešto iščekuju i ovako samo prekraćuju vreme.

Na njih niko nije ni pogledao.

Niz stepenice zastrvene crvenim tepihom žurno su silazili neki ljudi, dok su se drugi lagano penjali sa devojkama u zagrljaju.

– Koji ćemo sto, Deks? – promrmlja mladić, duboko uvređen činjenicom da je ostao nezapažen.

– Vi izaberite – odvratio je revolveraš ravnodušno.

Mladić se nakašljao, još jednom pogledao i izabrao jedan sto bliže podijumu. Odatle je imao dobar pogled na šank, ulazna vrata i veći deo prostorije.

Lagano je pokazao prstom.

Za stolom su sedela tri mlada čoveka u kicoškim odelima. Ispred njih se nalazilo piće u velikoj boci i čaša od kaučuka iz koje su bacali na sto dve kocke. Bila je to jednostavna igra u kojoj je pobeđivao onaj kome bi se otvarao paran ili neparan zbir.

Kolin Džons se, praćen čuvarima, laganim korakom uputi ka njima.

Tada ih je ugledao vlasnik noćnog bara i istog trena pomislio kako treba da im pođe u susret. Međutim, nešto u Ovensovom izgledu sprečilo ga je da to učini, odnosno, opomenulo ga da se ne zaleće.

Naime, Klajv Aterton je pola svoga života proveo među zadimljenim salunskim zidovima, tako da ga je iskustvo naučilo da brzo procenjuje ljude sa kojima je dolazio u dodir. To je učinio i ovoga puta. Momak iskićen zlatom koji je koračao prvi pripadao je onoj vrsti obesnih i razuzdanih, onima koji su se oslanjali na tuđ novac i tuđu snagu. Takvi nikuda nisu mrdali bez pratnje, surovih i brzih revolveraša koji su svuda izazivali samo nevolje.

U međuvremenu se Kolin zaustavio pored stola koji je odredio za sebe i šakom poklopio bačene kockice.

– Ovaj sto je zauzet – dobacio je hladno ljudima koji su tu sedeli..

Mladići su ga pogledali i zanemeli. Već sledećeg trenutka jedan je kočepno skočio.

– Ko to kaže? – upitao je izazivački.

– Ja – dobacio je Ovens ledeno, stojeći iza svog naredbodavca.

Pogled Kolinovog pratioca ugasio je u mladiću svaku želju za svađom. Ni ostalima nije bilo prijatno, mada im se nije ustajalo od stola baš sada, kada je na podijumu trebala da se pojavi Marsi Vots. Ali, Ovensova ruka bila je tako blizu revolvera i izgledalo je kako samo čeka povod pa da potegne.

– Gubite se! – dobacio je resko.

Kolin je samo to i čekao. Dograbio je najbližeg momka za okovratnik i podigao ga sa stolice.

– Zar si gluv? – zašištao je. – Ili hoćeš da ti odmah naručim mrtvački sanduk?

Tiho psujući i gundajući, momci ipak ustadoše i odoše prema šanku.

Kolin Džons se nasmejao i podigao ruku.

– Piće za sve na moj račun! – povikao je i dao znak Atertonu.

Vlasnik „Ostinskog noćnog bara” je oklevao. Svi su podigli glave i neprijateljski posmatrali razuzdanog mladića. Izgledalo je da gosti nisu želeli da prihvate strančevu ponudu.

Mladić petom odgurnu stolicu i ljuto pokaza prema šanku.

– Da li si gluv, mister? Rekao sam da se svima odnese piće! Da vidim ko je taj koji će odbiti Kolina Džonsa!

– Džonsa? – začuo se glas mesnog sudije koji je sedeo za stolom u sredini.

– Da li si ti u nekoj vezi sa Haroldom Džonsom, mladiću?

– Jesam – iskezi se ovaj? – A zašto pitaš?

– Poznavao sam Harolda – odvrati sedokosi gospodin mirno. – Ko si mu ti, mladiću? Možda sin?

– Naravno, matori, naravno... – dobaci Kolin ironično. – Zar mogu da budem nešto drugo nego sin? I zašto me ne ostaviš na miru?

Oni koji su ga poznavali, odmah su pomislili kako će sudija ovog mladog nasrtljivca pozvati na odgovornost i odrediti mu najmanje pet dana zatvora. Ali, na zaprepašćenje prisutnih, sudija Davenport je ustao, promrmljao nešto što bi trebalo da liči na izvinjenje i žurnim koracima napustio „Ostinski noćni bar”!

Naravno, nadobudnom mladiću je tako nešto godilo i ohrabrilo ga u tolikoj meri da je već zamišljao kako ceo Ostin drhti pri pomenu njegovog imena. Zato se ležerno zavalio u stolicu, ispružio noge i lupio rukom o sto.

– Šta je sa tim pićem, prokleta lenštino? – povikao je nervozno.

Klajvu Atertonu je već bilo dosta, ali sudijino ponašanje nateralo ga je da bude strpljiviji. Jer, ako je iskusni Davenport izašao napolje podvijenog repa, za to mogu postojati samo dva razloga. Ili je ime tog Džonsa zaista nešto značilo ili je to bio samo izgovor da izađe i potraži šerifa Blejka.

Zato je Aterton odlučio da bude miran i čeka.

– Piće za sve, mister? – upitao je smeškajući se.

– Ne, samo za nas! – odvrati mladić iskezivši se.

Aterton je klimnuo glavom i već posle nekoliko trenutaka na stolu su bile pune čaše. No, pre nego što je i probao piće, Kolin je gurnuo čaše i tečnost se prosula po stolnjaku.

– Kad služiš mladog Džonsa, onda donesi najbolje što imaš! – povikao je.

Klajv Aterton je samo pognuo glavu i vratio se do šanka. U stvari, imao je on i boljeg pića, ali je mislio da ga ovaj mladi drznik ne zaslužuje. Ipak, situacija nije bila nimalo prijatna tako da je morao da se povinuje.

Zato se okrenuo prema posebnoj polici sa desne strane, ali je u hodu pokretom glave dao nekom jedva primetan znak. I već sledećeg trenutka, iz senke zelene svetlosti iskrsnula je neka žena.

Ovens je primetio njenu siluetu tek kada se približila stolu i primetno se trgao. Instinktivno je povukao ruke nazad kako bi bile što bliže dršci kolta. Brzo je shvatio da mu on ovoga puta nije bio potreban. Žena je prišla nečujnim hodom i spustila se na stolicu pored Kolina.

– Šta nije u redu, lepotane? – upitala je melodičnim glasom, a mladić koji je bio okrenut na drugu stranu gotovo je poskočio od iznenađenja.

Ovens je s neodređenim osmehom posmatrao neznanku, dok se mladi Džons ljutito okrenuo, spreman da izgrdi onoga ko je tako iznenada uznemirio. Ali, odmah je zaboravio na sve i razrogačenim očima zaprepašćeno posmatrao lice pred sobom.

Kakva je to bila lepotica!

Sve što je do sada video u životu nije moglo da se poredi sa mladom ženom koja je sedela tik uz njega i milovala mu šaku. Imala je krupne plave oči, pogled koji je mutio razum, rumena čulna usta i mekanu, baršunastu kožu. Lice joj je bilo uokvireno bujnom kosom, a duboki izrez na haljini od tamne svile otkrivao joj je glatka ramena i deo bujnih grudi na kojim se zaustavio mladićev pogled.

Mada je pokušao nešto da kaže, suve usne se nikako nisu micale. Bio je zaista šokiran, jer je pojava ove lepotice delovala na njega kao udar groma. Nije bio svestan ni njenog dodira, sve dok ga miris nekog zaludujućeg parfema nije vratio u stvarnost.

– Neka me... – procedio je, ali više nije znao šta bi mogao da kaže.

Odjednom se osetio tako sićušan, potpuno nesposoban da se njenoj zadivljujućoj lepoti suprotstavi svojom arogantnošću.

Sve u svemu, Klajv Aterton je povukao mudar potez: prisustvo ove lepotice za tren je „prizemljilo” obesnog mladića.

Pošto Kolin Džons još nije bio sposoban za priču, ona se okrete prema Ovensu.

– Kako si, Deks?

– Nije loše, medena – odvratio je on ljubazno. – Zar nije Dalas veći od Ostina, lepotice? Otkud ti ovde?

– Jeste, ali je ovde dolar mnogo krupniji nego tamo.

Mladić s mržnjom pogleda svog revolveraša.

– Po... poznajete se?

– Stari smo prijatelji – odvrati devojka sklonivši šiške sa čela. Inače, imala je predivnu crnu kosu začesljanu u raskošnu punđu.

– Odakle je znaš? – procedi Kolin okrenuvši se prema Ovensu.

– Iz Dalasa – dobaci ovaj mirno. – Radila je kod „Bart Kejna”.

– Radila?

Ovens se pažljivo zagleda u mladićevo zajapureno lice i shvati da mora biti veoma oprezan.

– To je čuvena Marsi Vots – kazao je mirno. – Marsi je pevačica, plesačica i... ostalo. Možda ćete se vas dvoje bolje upoznati – dodao je, dajući devojci znak koji Kolin nije opazio.

– Možda – ponovila je ona mazno.

Mladi Džons je odjednom zgrabio za ruku, ali to iskusnu Marsi nije iznenadilo. Vešto se oslobodila njegovog stiska i odvratila uz smešak:

– Polako, dušo... Ovo su prsti umetnice.

– Koliko...? – hrapavim glasom upita Kolin.

– Program večeras traje dugo, a posle toga sam prilično umorna.

– Briga me za program! – ljutnuo se.

– Gospođice, otkupiću vas za mesec dana... za dva meseca!

Marsi Vots se prvi put osmehnula i bila još lepša nego pre.

– Za ceo život! – dobacio je Kolin vatreno.

Ona se glasno nasmejala i okrenula prema Ovensu.

– Imaš neobičnog prijatelja, Deks – kazala je pokušavajući da bude mirna, pošto je mladićevo ponašanje bilo zaista neukusno. Ali, ona se davno pomirila s tim da ponekad mora istrpeti razne gluposti i budalaštine pijanih i obesnih gostiju. Lagano je ustala i pokazala svoju zanosnu siluetu.

Mladićeve oči grozničavo su zasjale i jedva se uzdržao da je ne zgrabi i ne povuče nazad na stolicu.

– Moram da idem – kazala je Marsi mazno i lagano se udaljila.

Kolin se sa uzdahom sruči u stolicu.

– To je ona, Deks! To je žena kakvu želim! – kazao je vatreno. – Ona i ni jedna druga!

Iako je shvatio šta je mladić hteo da kaže, Ovens odvrati:

– Nisam vas razumeo, mister Koline...

– Hoću je za ženu! – povika mladić pošto se u tom trenutku u prostoriji začula muzika.

Revolveraš je sa čuđenjem posmatrao svog mladog gazdu.

– Nije ona za vas – odvratio je kratko.

– Zašto nije? I otkud znaš? Šta si ti imao sa njom? Nemoj mi reći da si spavao s njom, jer ću te...

Iskusni Ovens je pozeleo da se nasmeje, ali mladićeve grozničave oči govatile su mu da bude izuzetno oprezan.

– Ma ne... – počeo je da vrda. – Želeo sam da kažem da ona nije dovoljno dobra za snahu Harolda Džonsa.

Kolin se lupi pesnicom u grudi.

– Ne ženi se matori, već ja! – povikao je ljutito.

Ovens se nakašlja.

– Marsi Vots je prošla puno gradova i ljudi, ako razumete šta hoću da kažem?

– Ako je bila loša devojka, ne znači da će biti loša žena! – bio je uporan Kolin.

Ovaj kratko uzdahnu.

– Ako je želite, lako ćemo srediti za noćas, gazda.

– Ne! – zareža Kolin. – Ne za noćas! Hoću je samo za sebe i to zauvek!

– Kako vi kažete, mister Džonse – dobaci revolveraš ironično.

Mladić uopšte nije primećivao taj ton. Bio je zaslepljen novim poznanstvom i čuvši šumove na podijumu, hitro se okrenuo u tom pravcu.

Odmah zatim zadrhtao je od uzbuđenja kada se zavesa malo razmakla i otkrila divnu figuru Marsi Vots. Devojka je mirno stajala i smešila se, okružena usijanim pogledima prisutnih džentlmena i duvanskim dimom najfinijih cigara.

Klavirista je utišao uvod i okrenuo se prema pevačici. Marsi je izbacila nogu kroz prorez haljine i nasmešila se. To je izazvalo buru uzdaha, ali i pljesak oduševljenja. Kada se sve utišalo, devojka je svima uputila još jedan zanosan osmeh i počela da peva.

Kolin Džons oseti strahovitu ljubomoru. Lepotica je pevala, ali on jedva da joj je čuo glas. Posmatrao je njenu divnu figuru, uživao u gracioznosti njenih pokreta i ponovo, gotovo sa strahom, kao opčinjen gledao u to prelepo lice na kojem su sjale krupne plave oči. Što je više gledao i posmatrao kako se

lako kreće i ljupko smeši, sve jače se zaklinjao da će biti njegova!

Ovens je posmatrao kako se mladićevo lice menja, kao postepeno gubi tvrdoću i nadmenost i postaje sasvim blaženo i dobroćudno. Samo je odmahnuo glavom predosećajući nevolje. Jer, koliko se on razumeo u te stvari, mladi gazda se naprasno zaljubljio!

Bilo je najčudnije što se taj preobražaj desio za svega nekoliko minuta!

I što je još neobičnije, pojava Marsi Vots imala je začuđujuće umirujuće dejstvo na mladog Kolina. Devojka je prosto zaslepila mladića svojim izgledom i sada je video samo nju.

Nasuprot njemu, Deks Ovens nije mogao da nađe ništa posebno u „medenjoj“, kako ju je zvao. Možda je bio glup i neosetljiv, ali Marsi je za njega bila samo zgodna devojka koja je u ono vreme kad je bio u Dalasu mogla da se dobije za petnaest dolara!

On uzdahnu. Naravno, u međuvremenu je napredovala, jer je imala solo tačku, odličnu garderobu, a po svemu sudeći, i nekog otmenog i bogatog zaštitnika. I pored svega toga, on tu nije video ništa naročito. Zato je pogledao u Čejsa koji je upravo ušao, jer je jedno vreme stražario na tremu. Pokazao je prema devojci, a zatim mu dao znak da ode do šanka i donese drugu flašu.

Krivotogi revolveraš je zadovoljno klimnuo glavom i brzo se vratio sa bocom i čašama. U međuvremenu, Marsi Vots je završila pesmu, što je bilo praćeno burnim aplauzom i povicima.

Onda se sa osmehom na licu nekoliko puta poklonila i nestala iza zavesa.

Kolin se podiže sa stolice. Pretpostavljajući šta će se desiti, Ovens hitro pruži ruke. No, više nije mogao da ga zadrži. Jer, mladić se već probijao kroz gužvu i sledećeg trenutka se našao na podijumu. Snažnim pokretom je povukao zavesu i u dva koraka se našao pored Marsi koja je bila okružena obožavaocima.

– Niko da je nije dotakao! – povikao je preteći.

Devojka se okrenula i mirno ga posmatrala, očigledno ne preterano iznenađena pojavom vatrenog udvarača.

U salunu nastade tajac.

Ovens spusti ruke ispod stola, a Hari Čejs ode na drugu stranu, pored zida.

Kolin se lagano ispravio, a lice mu je ponovo dobilo prirodnu boju.

– Ona je moja! – povikao je još glasnije i pružio ruke prema Marsi.

Međutim, devojke više nije bilo na istom mestu..

Kao da je iščezla u dimu...

Zbog toga su mladićeve reči izazvale opšti smeh.

I on je za trenutak bio u neverici, zbunjeno se okrećući oko sebe. Lepa pevačica nestala je za tren, a u vazduhu se još uvek osećao miris njenog omamljujućeg parfema.

Strašno ljut, za tren se okrenuo prema ljudima u sali i zapretio koltom.

Ali, ništa nije vredelo.

Izgleda da ga nisu ni shvatili ozbiljno pošto su se neki još uvek glasno smejali, zbijajući šale na njegov račun.

Smeh je zamro tek kada je razjareni Kolin izvukao kolt i ispalio dva hica u vazduh.

Deks Ovens je primetio kako jedan od gostiju zavlaci ruku ispod kaputa. Mirno je sačekao da čovek izvuče džepni pištolj i opalio. Već sledećeg trenutka, čovek je jauknuo i ispustio oružje.

– Program je završen! – povikao je Kolin. – Marsi Vots više ne peva u „Ostinskom noćnom baru!”

Ovens je čuo šum vrata sa leve strane i video kod prisutnih izraz olakšanja.

Harison Blejk je ušao u salun sa rukom na koltu.

– Ko je pucao? – zapitao je.

– Ja sam, šerife – odvratio je Ovens.

– Zašto?

– Izvukao je revolver da ustreli mister Kolina.

Čuvar zakona priđe ranjenom čoveku.

– Je li to tačno, Kurte?

– Jeste – odgovorio je ovaj smrknuto. – Ali, reagovao sam tek kada je ovaj ludak prevrnuo stolicu i počeo da puca iznad naših glava! I tvrdio je da Marsi više neće pevati za nas... Pritom nije dao da je bilo ko takne... Zamislite? Bilo bi najbolje da ga uhapsite, jer je lud.

– To je već nešto – odvrati šerif klimnuvši glavom. – Šta kažu ostali? Da li je ovo tačno?

Klajv Aterton se prisetio reakcije sudije Davenporta. Sto mu gromova, taj Kolin mora da je „neko”, pomisli. Pored toga, nije mu išlo u prilog da se stvar zaoštrava pošto bi sve moglo da se završi zabranom rada. A onda zbogom zarado...

– To je deo programa, šerife – dobacio je mirno. – Ovde se niko neće žaliti, zar ne? Mladi stranac je bio dirnut Marsinom pesmom, pa je na ovaj način iskazao raspoloženje....

– Nemoj da vređaš moju inteligenciju, Klajve – presekao ga je šerif. – To su priče za malu decu.

– Nisu, mister Blejk – dobacio je Ovens. – Kolin Džons je malopre zaprosio Marsi i normalno je da je kao mladoženja lepo raspoložen.

– Čudan način i čudna prosidba... – promrmlja Harison Blejk. – Nisam znao da se ovamo dolazi po naše „dame”...

– Šerife, mi smo došli po devojku i bez nje ne odlazimo – ponovo se umešao Ovens. – Jesmo bili veseli, ali nemate razloga da hapsite mladića. Vidi-te da ga niko ne optužuje.

– Čak ni devojka?

– Ni ona, garantujem!

Čuvar zakona se ovlaš osmehnu.

– Dobro. Ali... još jedan pucanj i stavljam lisice. Jasno? Samo jedan! Pa vi vodite računa kako da se ponašate.

Klajv Aterton je zurio u šerifa. Zar je moguće da se i on povlači kao i sudija? Doduše, sa više čvrstine i odlučnosti, ali ipak se povlačio pred snagom Džonsovog imena.

Harison Blejk oseti na sebi podrugljiv mladićev pogled. Ali, drugačije nije mogao. Harold Džons bi verovatno poludeo od besa kada bi čuo da mu je tamo neki šerif u Ostinu uhapsio naslednika. Tada bi se umešali advokati, političari, senatori – i Blejk bi mogao

da kaže zbogom svojoj karijeri i pristojnoj mesečnoj plati.

Na izlazu ga je sačekao jedan od pomoćnika, Piter Kantrel.

– Popustili ste? – upitao je.

Iako mu se lice nalazilo u senci, šerif je na njemu mogao nazreti podrugljiv smešak.

– Jesam... za sada...

– Nije trebalo. Pomisliće da se plašite. On podiže glavu i pogleda ga.

– Možda – odvratio je kratko i uputio se na drugu stranu ulice, pravo prema salunu „Vesele devojke”.

* * *

S večeri se naoblačilo i zahladilo. Izgledalo je da su se vetrovi uskovitlali gore na nebu, noseći olujne oblake, pljuskove i munje.

Šerif Harison Blejk se skoro nije ni micao od „Ostinskog noćnog bara”. Pored toga što su ga obuzele crne slutnje, grizla ga je savest što je neprofesionalno postupio. Imao je neki loš predosećaj i zato je hteo da bude na oprezu....

Misli su mu prekinuli odjeci konjskih kopita. Tek tada se prenuo, bacio cigaretu i nervozno je zgazio čizmom. Piter Kantrel je bio kraj njega, mada mu je još pre sat vremena naredio da ode kući i odmori se.

Oblaci su sakrili nebo i njih dvojicu učinili gotovo nevidljivim.

U međuvremenu se na ulici ukazao jahač.

– Ko bi to mogao biti? – šapnu Kantrel radoznalo.

U Ostin su dolazili ljudi sa svih strana, u različito doba dana i noći. Nekada su to bili kauboji sa okolnih rančeva, nekada putnici koji su jahali iz Vebervila ili drugih okolnih gradića, a ponekad i osobe koje baš i nisu želele da budu viđene preko dana.

Jahač se lagano približavao i činilo se da su ga magična svetla „Ostinskog noćnog bara” već privukla. Pedesetak metara dalje od šerifa i njegovog pomoćnika, konjanik je zastao na sredini ulice. Činilo se da još uvek nije odlučio na koju će stranu...

I već kada je Harison Blejk pomislio da će konjanik produžiti prema ulaznim vratima „Ostinskog noćnog bara”, konjanik naglo zaustavi šarca.

Šerif se trže. Nešto neobično u držanju ovog čoveka plenilo mu je pažnju. Bio je uspravan u sedlu, a njegova figura se kao neki spomenik ocrtavala na olovnomračnom nebu. U jednom trenutku je pomislio da to i nije živ čovek, već samo njegova senka, oblik, kontura...

Između čuvara zakona koji je stajao u tami sa svojim pomoćnikom i nevidljivog stranca kao da se uspostavila neka nevidljiva nit.

– Šerife? – dopro je do Blejka zvonki metalni glas.

Ovaj se trgao i izmenjao sa Kantrelom pogled pun čuđenja. Više nije bilo razloga da prećutkuje svoje prisustvo, pa je mirno iskoračio na osvetljeni deo ulice.

– Mene tražite, stranče? – upitao je.
– Kako ste znali da sam šerif?

– Mali blesak na prsima – uzvratio je glas. – Morao sam da stanem u slučaju da čekate nekoga u zasedi kako me ne bi zamenili sa tom osobom....

– Vrlo mudro... – primetio je Blejk. Iz sve snage je pokušao da se napregne i razazna crte, ali jahačevo lice bilo je samo deo tame ispod šešira okruglog oboda. Jedino je primetio da mu je odeo tamno, a košulja blistavo bela.

– Odakle dolazite?

– Iz Vebervila.

– Ostajete u Ostinu?

– Zavisi.

– Od čega?

– Od kiše. Ako je bude ujutro, ostaću dan više.

– Trgovac? Farmer? Ili...

Stranac je za trenutak začutao.

– Ono „ili”, šerife.

Blejk nije znao šta kaže. Kroz Ostin su stalno prolazili stranci, a on nikome nije mogao da zaviri u dušu, niti je bio u mogućnosti da ga odmah proceni. Sa njima je retko imao problema, ali tu i tamo našao bi se po koji... Uostalom, ono što ga je te večeri držalo napolju bila je napast zvana Kolin Džons i njegova dva revolveraša.

– Ako hoćete dobru sobu – dobacio je ljubazno – možete je naći u salunu „Vesele devojke”.

– A šta ne valja u „Ostinskom noćnom baru”, šerife? – upita jahač spremno.

– Tamo je neki Kolin Džons... veoma obesan mladić. Čekam da započne gužvu, jer je izgleda samo zbog toga došao. Bilo bi bolje da se ne nađete u njoj.

– Kolin Džons? Nikada nisam čuo za njega.

– Bolje što niste. I zato vam savetujem da okrenete konja na drugu stranu.

– Obično radim suprotno od onoga što mi savetuju, šerife.

– To može da vam donese nevolje, mister!

– Ne mari, navikao sam na njih.

I taman kada je čuvar zakona hteo da upita stranca za ime, on okrete konja i krenu prema „Ostinskom noćnom baru”.

– Ko je to? – upita Kantrel.

– Ne znam – promrmlja Blejk. – Nisam mu video lice u tami. Ali, glas... Tako je čudan i oštar poput noža.

Ovaj glasno uzdahnu.

– Samo nam je nedostajao neko sličan ovom Kolinu.

Harison Blejk nešto ljutito progundao. Ako su njegove slutnje bile tačne, ova noć je mogla da se otegne sve do praskozorja.

Naime, čuvar zakona iz Ostina nije ni slutio s kim je izmenjao nekoliko rečenica. Iako mu nije video lice niti oružje pod kaputom, iskustvo mu je govorilo da se ne radi o skitnici niti o običnom prolazniku.

Te oblačne noći koja je slutila kišu, praćen potmulom grmljavinom i sevanjem munja, u Ostin je ujahao čovek iz Džordžije.

Njegovo ime bilo je Dok Holidej! Da je naslutio šta ga čeka nakon ulaska u taj lokal, ne bi nikada kročio unutra. To je saznao tek nedelju dana kasnije.

* * *

Dobro raspoloženje vratilo se u „Ostinski noćni bar” čim je Marsi Vots ponovo nastupila. Ovoga puta sišla je sa podijuma i gotovo svakog častila nežnim pogledom, osmehom ili pak do- dirom ruke.

Gde god je koraknula, pratio ju je za- žareni Kolinov pogled.

Kada je na red došla jedna sentimen- talna balada, svi u publici pretvorili su se u oko i uho. Ona je lagano hodala i osmehivala se, a onda sela na sto za kojim je sedelo petoro pripitih i uvaže- nih građana Ostina. Iako je znala da će bar neko od njih spustiti na nju svoju šaku, Marsi im je podelila nežne pogle- de. Svake večeri su tu dolazili zbog nje i trošili dosta novca.

U jednom trenutku mahinalno je po- gledala prema vratima koja su se tiho otvorila i ugledala visokog stranca u belo- j košulji koji je upravo kročio u „Ostinski noćni bar”.

Marsi Vots je zastala.

Dok Holidej je brzim pogledom osmotrio prostor ispred sebe ispunjen dimom i muzikom. Sve je bilo puno i praznog mesta bilo je samo na kraju šanka. Zato je pošao tamo.

U tom času počela je nova, mnogo živ- lja i veselija pesma. Odmah posle prvih taktova Kolin je ljutito primetio da se Marsi njiše u ritmu muzike i korak po korak ide za novim gostom. Osetio je ujed ljubomore, jer ga je pratila sve do šanka, neprestano ga posmatrajući.

Zanosna plavooka pevačica se tu nije zaustavila. Lagano je prišla šanku i nastavila da pevuši gotovo uz samo strančevo uho. Što je bilo najčudnije, on uopšte nije obratio pažnju na nju. Činilo se da mu pomalo i smeta.

To sigurno nije bio običan gost, zaključila je devojka osetivši strahovitu radoznalost. Jer, čovek koji se ne osvrće na njenu pesmu i na nju samu mora da je stvarno neobičan.

Iako je bila razočarana, nastavila je da peva treperavim glasom.

„Okreni se onda na ovu stranu, ljubav ti moja stoji na dlanu...”.

Iako je svima bilo jasno da Marsi poslednje stihove pesme posvećuje strancu u tamnom odelu, on se nije ni okrenuo. Pošto je odsvirao poslednje akorde, klavirista je stao.

Salom se razlegao gromoglasan pljesak.

– Ja bih brendi – dobacio je Dok šan-keru.

– Dva – dodala je devojka.

Holidej se tek sada okrenuo tako da je mogla jasnije da ga vidi. No, nije ni stigla malo bolje da ga pogleda. Pogled strančevih čelično plavih očiju prese-kao je kao ledeni mlaz vode. Osetila je neku jezu na ramenima i mahinalno povukla krajeve dekoltea naviše. Bila je zbunjena, ne shvatajući šta se dešava. Za trenutak je pomislila da mu ne prija da drugome plaća piće bez naročitog razloga. Priznala je sama sebi da je to bio glup potez. Iako nije htela da bude nametljiva, jednostavno joj je izletelo.

Sada Kolin ljutito ustade. Ta devojka koju je sebi namenio za ženu prevršila je svaku meru! Pa zar joj ne treba odmah staviti do znanja kome ubuduće treba da se pokorava? A onom kicošu sa še-šrom širokog oboda i kravatom razbiće nos i izbaciti ga naglavačke u noć!

Marsi Vots je lagano srknula piće i znatiželjno posmatrala ivicu kockarevog profila. Ne, nikada ga nije videla. Hladnoća kojom je dočekaio prvo joj je delovala izazivački. Naravno, odmah je pokušala da ga slomi ženskim čarima, ali joj ni to nije uspelo. Zato je nevoljno morala da prizna da još nije upoznala sličnog muškarca.

– Lepa pesma – čula ga je kako kaže i njegov jasan, gotovo metalni glas na trenutak je naterao da zadrhti. Osim toga, prilično se iznenadila. Zar je slušao? Njoj je izgledao kao da je gluv i nezainteresovan za sve oko sebe.

– Ne izgledate baš oduševljeni – od-vratila je tiho.

Holidej laganim pokretom izvadi cigaru.

– Ima već dovoljno oduševljenja oko nas – dobacio je kratko.

– Očigledno – složila se sa osmehom.

Baš kada je htela još nešto da ga upita, Marsi oseti komešanje iza leđa i hitro se okrete.

Malo dalje iza sebe ugledala je izo-bličeno Kolinovo lice i šakom pokrila usta. Mladić se gurao prema Holideju dok mu je u očima plamteo divlji sjaj. Već sledećeg trenutka, on je bez ika-kvog upozorenja dohvatio Doka za rame i okrenuo ga prema sebi. Bio je

to nenadani pokret tako da se Holideju piće prosulo po kaputu.

– Odmakni se od nje, ti... ti, prokletniče! – prasnulo je Kolin zaslepljen besom. – A ti? – dodao je okrenuvši se prema Marsi. – Zašto si pevala njemu? Video sam to, ne poriči! Kako si se usudila?

Holidej ga je hladno odmerio i lagano odložio čašu na šank.

U salunu prestade svaki žagor.

– Ne bulji u mene! – povikao je Kolin nervozno. – Ili možda očekuješ da te okupam u brendiju? Znaj da Kolin Džons to može da učini svakome, pa i tebi, uštogljenko!

Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Da li je on sa vama? – upitao je okrenuvši se prema devojci.

– Ne...

– Sigurni ste?

– Sasvim – rekla je Marsi mnogo jasnije.

Onda se desilo nešto što su drugi kasnije zadivljeno prepričavali. Kockareva ruka opisala je munjevit luk i udar njegove šake okrenuo je Kolinovu glavu u polukrug. Zatim ga je ponovo dohvatio sa druge strane.

Uobraženi mladić se u trenu izgubio. U ušima mu je zujalo, noge su mu poklekale, a pred očima su mu se rojili svetlaci.

Tog trenutka se Hari Čejs mašio kolta.

Niko nije video kada je stranac pote-gao, ali sa njegovog boka je munjevito prasnulo. Čejs je osetio da ga je nešto opeklo po ruci, a onda jauknuo od bola. Sav zbunjen je pogledao u svoju

šaku i tek tada shvatio da krvari. Što se tiče revolvera, on se nalazio nešto dalje na podu.

Ako se malopre u salunu i čuo neki šum, sada je u celoj prostoriji vladala stravična tišina.

Drugi mladićev pratilac, Deks Ovens stajao je kraj stola uspravan, namršten, ali nepomičan.

Za to vreme njihov gazda je polako uspostavio ravnotežu i počeo da dolazi k sebi...

Onda se, valjda, setio svega. Pogledao je u svoje čuvare i konstatovao da ni sa njima nešto nije u redu...

A Marsi Vots?

Ona je stajala na istom mestu i zadivljeno gledala u Holideja.

Hari Čejs je s grimasom na licu stiskao svoj ranjeni zglob, dok je Ovens izgleda zatajio. On, koji se ničega nije plašio, sada je izgledao nekako manji, udaljeniji...

Kolin je uzmakao korak nazad, još uvek ne misleći o onome što radi. No, bio je zaslepljen mržnjom i ruka mu je mahinalno krenula ka revolveru.

– Ostavi to! – dobaci Holidej. – Mogao bi da se opečeš!

Ali, uspaljenom mladiću nije pomagalo nikakvo upozorenje. Jedino što je video bila je Marsi Vots, gotovo priljubljena uz stranca. Ništa više nije moglo da ga odvрати od toga da puca i ubije to hladno bezizražajno lice...

Nadmeni Kolin Džons nije ni slutio da time izaziva svoju sudbinu!

Bilo mu je neobično što Ovens ne reaguje, ali sada nije imao vremena da

ga ispituje. U ušima mu je zujalo i znao je da što pre mora da puca i ukloni čoveka koji je stajao na putu između njega i Marsi.

Što se Ovensa tiče, on je prvi put u životu oklevao u situaciji u kojoj je trebalo da reaguje. Ali, za to je imao dobar razlog. Naime, revolveraš je prepoznao čoveka iz Džordžije i znao da je strančeva brzina za njega legendarna i nedostižna. Međutim, morao je da izabere – zaštititi Kolina, a time i svoj položaj ili napustiti mladića u najtežem času?

Bilo mu je jasno da mu Harold Džons nikada ne bi oprostio kukavičluk. Zato se teška srca odlučio za ovo prvo. No, Kolin je potegao pre njega.

Već sledećeg sekunda, Holidejeva leva ruka sklonila je telo Marsi Vots iza sebe dok je desna već izbacila napred niklovanu cev „linkolna”. Oblak barutnog dima obavio je legendarnog strelca, a onda su se začula dva munjevita pucnja.

Pogođen u rame i podlakticu, miljenik bogatog stočara iz Pflugervila pao je sa užasom u očima.

Ali, Dokov kolt je nastavio da bljuje vatru.

Ovens je uspeo da ispali samo jedan hitac koji je otišao u plafon i zaparao drvo. Obračun nije nastavljen, jer je tišinu zaparao oštar šerifov glas;

– U ime zakona...

Harison Blejk nije imao potrebe da pita šta se desilo, pošto je sve video stojeći pored prozora i pritajen u seneci. Nije želeo da interveniše odmah, jer

je oholom mladiću bila potrebna kakva – takva lekcija.

Međutim, ovako nešto nije očekivao. Bučni hvalisavac je bio na kolenima, njegovi čuvari izbačeni iz stroja, a gosti koji su se posakrivali po ćoškovima, u isto vreme zapanjeni i oduševljeni.

I on sam je bio zatečen.

Kakvu je to magiju u rukama posedovao ovaj elegantni stranac ledenog pogleda?

Sada je ipak morao da se umeša. Zato je ozbiljnog lica osmotrio prisutne i obratio se vlasniku Klajvu Atertonu.

– Imaš li nešto da kažeš, drugar?

– Imam.

– Vrlo dobro. Obično prećutkuješ. Dakle?

Aterton pokaza glavom prema Kolinu.

– Napao je ovog gospodina bez razloga, prosuo mu piće na odelo, nazivao ga pogrdnim imenima i pretio. A njegov prijatelj – on pokaza rukom prema Čejsu – odmah je potegao revolver da ga zaštiti. Ali ovaj gospodin je bio brži i ranio ga. Ostalo znate, šerife.

Harison Blejk izvi obrve.

– A zašto bih znao?

Vlasnik kabarea vragolasto zažmiri.

– Video sam da virite kroz prozor sa trema. Ili mi se samo učinilo?

– Tako znači... – promrmeljao je čuvar zakona i obratio se najbližem građaninu. – A šta ti kažeš, Kurte?

Čovek koji je oslovljen zbunjeno zatrepta.

– Mister Aterton je rekao kako je bilo. Znate, Marsi je pevala, a ovom momku se nije sviđalo što se ona obra-

ća nekom drugom, a ne njemu. Onda je pobesneo i potegao. Svi su to videli, šerife!

Harison Blejk se okrete i lagano odmeri sve prisutne. Onda mu se pogled zaustavi na Deksu Ovensu. Revolveraševo lice je bilo bledo, a niz prste mu se slivao mlaz krvi. Nekoliko trenutaka je razmišljao šta da uradi, a onda dobacio:

– Ništa od ženidbe, Ovens! Ujutru napustite grad!

Ovens se lecnu. Oba rešenja bila su podjednako loša. Ostati ovde značilo je imati šerifa na vratu, dok je otići podrazumevalo istrpeti gnev bogatog rančera. A još kada Harold Džons bude video da mu je sin ranjen na dva mesta!! Naravno, prvo će kazniti njih dvojicu ili ih, pak, poslati natrag po Holideja.

– Odlazimo sutra, šerife – ipak je prelomio. – Ali sada nam dajte lekara.

– Ne! – zaurao je Kolin i okrenuo se prema devojci. – A ona? Zar je nećemo povesti? Marsi, zar ne želiš da pođeš sa mnom?

Devojka ga je sažaljivo pogledala.

– Ne – odvratila je mirno. – Ja pripadam salunima, pesmi i igri. Ti ćeš biti bogati naslednik, zar ne? To su dva potpuno različita sveta i...

– Ostaviću sve ako treba! – očajno je povikao Kolin.

– Ne treba, mališa...

– Ali, ti moraš biti moja! Moraš!

No, devojka se već udaljavala.

Kolin je gledao za njom tako čežnjivo da je izgledalo kako će svakog trenut-

ka zaplakati. A onda se okrenuo prema kockaru.

– Ti... ti si je začarao! Da, da, ti si je nagovorio! Da nisi ušao, ona bi sigurno pošla sa mnom... A sada neće, jer je videla tebe! Tebi je i pevala, prokletniče!

– Nemam nameru da se ženim – odvrati Dok mirno. – A ni tebi neće uspeti ako budeš mnogo jurio za njom.

– Ne želim tvoje savete, prokleti kicošu! – uzviknuo je Kolin besno. – Sada si jači! Brz si i... Ali, nećeš umaći Haroldu Džonsu! Zapamti to, uobraženi čoveče!

– Zapamtiću – odvrati Holidej ledeno. – A sada idi kod tate da te uteši.

Kolin je razrogačio oči. Da je pogled mogao da ubije, čovek pored njega bio bi na mestu mrtav. No, Dok se mirno okrenuo i uzeo čašu. Sve to je već imao prilike da doživi.

Jer, nije mu bilo prvi put da se suoči sa mržnjom. U tom trenutku nije ni slutio šta mu se sprema. Samo je pozeleo da pođe u postelju i zaboravi šta se večeras dogodilo.

* * *

Mort Hart je bio jedini fotograf u Ostinu. Imao je svoju radnjicu na kraju neugledne četvrti, ali se nije mogao pohvaliti da mu posao cveta.

Naime, ljudi su nerado stajali pred njegovu crnu kutiju i bleštavi prasak magnezijuma. Osim toga, fotografije su mu bile tako skupe da su dostizale polovinu vrednosti jednog dobrog sedla.

Ipak, uvek je bilo sujetnih dama i obesne gospode koji su pokatkad naručivali veće portrete ili tražili da ovekoveči neki važan događaj. Nažalost, to je bilo retko i uglavnom je tavorio.

Toga jutra nešto ga je probudilo veoma rano. Učinilo mu se da neko otvara vrata hodnika koji je delio kuću od fotografske radnje. Pažljivo je oslušnuo, pa pošto se šum više nije ponovio, on zaključi da je sanjao i namesti se da odrema još koji sat.

Sa smeškom je pomislio da nijedan lopov na svetu ne bi posegao za foto aparatom. A zašto bi? Niti bi mogao da ga proda, niti da ga upotrebi. Za većinu ljudi to je još bila samo čarobna kutija koja je krila neku tajnu.

A onda se onaj šum opet ponovio, samo, ovoga puta je bio mnogo bliži.

Koliko se sećao, ulazna vrata je dobro zaključao, ali ipak... Spustio je noge na hladan pod i stresao se. Nije voleo hladnoću, pa je potražio kaput da se ogrne.

Tek tada je primetio da se brava okreće.

– Ko... – oglasio se, ali nije stigao da završi rečenicu.

Unutra je istog trena upao visok namršten čovek. Imao je zavijenu desnu šaku, kožni kaput crvenkaste boje i crnu košulju.

– Kako ste ušli, dovraga? – promrmlja Hart. – I šta hoćete? – dodao je, tek tada primetivši da mu je revolver uperen u čelo.

– U... će...čemu je stvar? – upitao je, a odmah potom ga je oblio hladan znoj.

Deks Ovens ga odmeri.

– Ti praviš slike? – zapitao je.

– Pravim...

– Za koliko sati možeš da je napraviš?

– Ja... treba mi nekoliko dana...

– Može li za jedan?

– Jedan? Oh, ne... to nikako ne može...

Mort Hart oseti hladnu revolversku cev na slepoočnici.

– Čekajte.... Možda bih mogao, ali...

– Ali...?

– O kakvim slikama se radi, mister? Stvarno ne razumem....

– Treba da slikaš jednog čoveka, a da on to ne primeti. Ti vidi kako ćeš to da izvedeš pošto mi je njegova slika hitno potrebna.

– Ali... znajte da je teško slikati neopaženo.

– Ti ćeš uspeti.

Mort Hart glasno uzdahnu.

– Dobro, a ko je taj čovek? Gde se nalazi?

Ovens neodređeno mahnu prema „Ostinskom noćnom baru”.

– Tamo spava. No, u toku dana mora da izađe. Ti se nekako namesti ispred ulaza i slikaj ga.

– Biće teško... Možda ću morati da angažujem pomoćnika, a sve to košta... – dobaci Hart bojažljivo. Naime, u poslednje vreme zarađivao je tek toliko da se prehrani i sada mu se učinilo da može da iscedi i nešto više.

– Koliko uzimaš za sliku? – nestrpljivo dobaci Ovens.

– Za običnu veličinu... za vas... Pa, to bi bilo oko deset dolara..

– Daću ti petnaest – odgovorio je Ovens i izmamio Hartu širok osmeh. – I još deset kada bude gotovo.

– Onda smatrajte da imate sliku sutra ujutru – uzviknu fotograf veselim glasom.

– I samo još nešto... – dodade Ovens tiho. – Nikome ni reči.

– Ne brinite za mene, mister. Samo mi još recite kako izgleda taj čovek?

Revolveraš instinktivno pogleda u zavijenu šaku.

– Lako ćeš ga prepoznati, drugar. Visok je, nosi crno odelo, belu košulju i crvenu kravatu. I nosi koltove sa drškama od slonovače... Lako, zar ne?

– Veoma... – složi se Hart kratko.

– A ti, nikome ni reči – procedi Ovens i baci na krevet tri krupne novčanice. – Inače...

Mort Hart se učtivo pokloni, ne skidajući pogled sa dolara koji su ležali na jastuku. Čim je ostao sam, zadovoljno je protrljao ruke.

Čovek koga je trebalo da slika sigurno je bio velika zverka.

* * *

Dok je još boravio u Ostinu, Kolin Džons nije želeo da miruje u postelji, niti da sluša bilo čije savete. Jedva je čekao da se vrati ocu, pretpostavljajući da će njegova osveta biti strašna. S druge strane je osećao i priličnu nelagodnost pošto je slutio šta će otac reći kada čuje da je žena u koju se zaljubio obična salunska dama.

O njoj će mu pričati kasnije, odlučio je. Ili mu možda neće ni reći ko je...?

Uostalom, kada je bude doveo i kada je Harold vidi, sigurno će biti očaran i neće imati vremena da zapitkuje.

U sobu je ušao Hari i on se prenu iz razmišljanja.

Bilo je vreme za polazak.

Hari Čejls je ćutke pomogao mladom gazdi da se popne na konja, a zatim je i sam uzjahao. Ovens se bez objašnjenja negde zadržao, ali sada nisu mogli o tome da misle.

Nedaleko od njih stajao je šerif Blejk i bez reči ih posmatrao. Na licu mu se moglo pročitati vidno olakšanje pošto je Kolin Džons sada bio sasvim drugačiji. Tih, ranjen na dva mesta, pretučen i ismejan, osećao je da će mu se sigurnost vratiti tek kada stigne na očev ranč.

Šerif je jahao do kraja glavne ulice i posmatrao dvojicu konjanika koji su odlazili bez okretanja ili bilo kakvog zadržavanja. Tek kada su njihove siluete postale dve tačkice na horizontu, Blejk se okrenuo i pošao nazad.

Iste večeri program u „Ostinskom noćnom baru” završio se ranije nego obično. Posle nekoliko otpevanih pesama, Marsi Vots se zahvalila publici i zamolila da je malo ostave na miru.

Mada je celo veče presedeo u salunu, Holidej je nije ni pogledao.

Baš nijednom.

Bio je veoma zauzet razmeštanjem karata i pijuckanjem brendija.

A crnokosa lepotica plavih očiju je očekivala njegov poziv! I što je Dok bio hladniji i odbojniji, njena želja da ga upozna sve više se povećavala. Posle nekog

vremena nervoza je prešla u ljutnju, a sujeta lepe žene bila je „načeta”...

A taj čovek je potpuno mirno i nezainteresovano gledao u karte. Iako je čuo kako ljudi oko njega šuščaju i prepričavaju sinoćni obračun, te priče ga nisu doticale.

S druge strane, radoznalost ljudi je bila ogromna i svi su se pitali ko je tajanstveni stranac. A njemu je to itekako godilo. Iako je legenda o čuvenom strelcu i izuzetnom revolverašu obišla i ovaj kraj, niko nije mogao da ga prepozna i kaže: to je on, čuveni čovek iz Džordžije!

Začudo, ni šerif Blejk se nije potrudio da sazna strančevo ime. Njemu je bilo najvažnije što ga je neznana oslobodio Kolina Džonsa. Jer, ako je na nekoga trebalo da se sruči gnev starog Harolda, smatrao je da je najbolje da to bude ovaj čovek ledenog pogleda.

Dok je još uvek sedeo za stolom, na izgled zamišljen i zadubljen u pravilno raspoređene karte. U tom trenutku uopšte nije bio zaokupljen kartama, već je razmišljao o tome da li ima smisla da uopšte ostaje u Ostinu. Grad ga uopšte nije privlačio. Povrh toga, svi su prema njemu bili rezervisani i pozdrivo ga posmatrali, počev od vlasnika saluna do čoveka sa šerifskom zvezdom.

A to mu uopšte nije prijalo. Zato je naglo ustao i pošao prema svojoj sobi. Nije gledao nikoga, tako da nije mogao ni da primeti Marsi Vots koja je lagano krenula sa njim.

Naime, devojka je prišla šanku da ostavi čašu i zastala ugledavši podrugljiv Atertonov pogled.

– Ne isplati se, Marsi – dobacio je tiho vlasnik kabarea.

– Zašto to misliš? – upitala je brzo.

– Tako. Taj čovek se nigde ne zadržava i ne pripada nikom. Možda čak ni samom sebi. Zato se ne zavaravaj.

– Gledaj svoja posla! – odbrusila mu je ljutito i požurila kroz salu njišući bokovima. Ljudi su je pozdravljali, zvali, molili da sedne kod njih, a ona se svima osmehivala obećavajući da će se vratiti.

Kada se popela na sprat, stranca više nije bilo. Ali, pošto mu je soba bila odmah do njene, lagano je stala pored vrata i oslušnula.

No, iznutra se nije čuo nikakav šum.

Čekala je još neko vreme, a zatim lagano zakucala na vrata.

Ništa. Nikakav odgovor.

Duboko je udahнула i zakucala ponovo.

Ključ u bravi se okrenuo, ali samo jednom. Odmah zatim na vratima se pojavila vitka prilika čoveka iz Džordžije. Bio je samo u košulji, raskopčan, ali sa obaveznom opasačem na bedru.

– Šta mogu da učinim za vas? – upitao je sa jedva приметnom notom podrugljivosti.

– Čudno, ali htela sam da pitam šta ja mogu da učinim za vas? – odvratila je Marsi, razočarana njegovim ravnodušnim pogledom. – Nekako naglo ste ustali, pa sam pomislila da vas nešto muči i...

– I vaš profesionalni ponos je bio povređen – dopuni je Dok mirno. – Niste mogli da dozvolite da neko u vašoj blizini bude neraspoložen? – dodao je otvarajući vrata.

Uprkos svom velikom iskustvu sa muškarcima, Marsi se osetila nelagodno.

– Pa... možda...možda bi se i tako nešto moglo reći... – promucala je.

– E pa vidite, mlada damo – nastavio je istim tonom i blede se osmehnuo – za mene niko ne može ništa da učini... osim ja sam. U svakom slučaju, zahvalan sam vam zbog brige koju ste pokazali.

Zaćutao je i Marsi je nervozno stisnula šake.

– Pa... kako hoćete... Laku noć!

– Laku noć!

Plavooka lepotica se ćutke okrenula i lagano pošla prema svojoj sobi.

Bila je razočarana i strahovito, neverovatno povređena. Nadala se da će je pozvati ili bar duže ostati na vratima i posmatrati je. Ali, on je kratko pozdravio i odmah se zatvorio. To je bio znak da ne želi nikakvo društvo.

Glasno je uzdahnula. Nije joj se više vraćalo u salu, u dim i buku. Poželela je malo mira i tišine i ušla u svoju sobu.

Čim je ušla, napipala je na stolu veliku kutiju šibica i kresnula. Stara stona lampa sa abažurum u raznobojnim cvećićima bila je pravo osveženje u odnosu na onu drečavu zelenu svetlost koju je tvrdoglavi Klajv Aterton uporno držao u prizemlju kabarea.

Još jednom uzdahnuvši, Marsi Vots je otkopčala steznik i poslala rukom prema bretelama. Istog trena je čula šum iza sebe i munjevito se okrenula.

Neko se nalazio u sobi, zaklonjen velikim naslonom luksuzne fotelje. Sada je jasno videla duge noge u čizmama i naslutila o kome se radi.

Deks Ovens je lagano ustao, ali bez osmeha na licu.

Iako se u trenu preplašila, Marsi je uspela da sačuva hladnokrvnost.

– Ne sećam se da sam te pozvala – kazala je.

On klimnu glavom.

– I nisi, ženo. Ali, ja sam pozvao samog sebe. Nego... hteo sam da ti kažem da sinoć nisi bila dobra.

– Zar? – upitala je i okrenula se prema ogledalu da se napuderiše. – Misliš, loše sam pevala?

– Znaš na šta mislim, lutko. Na mog gazdu.

– Kolina?

– Da, na njega. Zaljubljen je u tebe, a ti ništa...

– Zvuči ti čudno, zar ne? Ja, koju svako može da kupi, odričem se bogatog, mladog naslednika najbogatijeg stočara iz Pflugervila... Ali i takve stvari se nekada dogode...

Ovens joj priđe sasvim blizu.

– Poludeo je zbog tebe. A ti si ga namerno izazivala, medena. I to baš sa Holidejem.

Marsi se trže.

– Sa Holidejem? O kome govoriš? – iznenađeno ga je pogledala.

Revolveraš skupi usta, očito neraspoložen za veliku priču.

– Čula si dobro, Holidej!

– Hoćeš da kažeš.... to je bio Dok Holidej? Onaj stranac koji je...

– Koji je ranio Kolina, Harija i mene. Da, on je.

– Čudno – promrmlja devojka i zamišljeno se spusti u fotelju. – Kao da sam nešto predosećala...

– Možeš predosećati i dalje! – dobaci Ovens grubo. – Ali, počni da se pakuješ!

Devojka se lecnu, osetivši oštrinu i odlučnost u njegovom glasu. Uostalom, odmah joj je bilo jasno da nije došao da joj se udvara, a još manje da se podsećaju zajedničkih dana.

– Da se pakujem? Kuda?

– Za Pflugervil!

Nervozno se nasmejala.

– Šališ se? Zašto bih išla tamo?

– Da obraduješ mladog Kolina. Lud je za tobom, mada ja u tebi ne vidim ništa vredno toga, medena.

Ona nabra obrve.

– Ti si poludeo, Deks! Ne pada mi na pamet da izigravam seljančicu na ranču! Ja pripadam ovom svetu ovde i ti to dobro znaš!

– Znam da me stari Džons odlično plaća i da ću učiniti sve da ga zadovoljim – odvratio je revolveraš ledenim glasom.

– Ostavi me na miru!

– Rekao sam ti da se pakuješ! – kazao je i uhvatio je za ruku. – Polomiću te ako samo pisneš!

– Pusti me, proklet bio! – povikala je devojka i otrgnuvši se, zgrabila ma-

sivnu posrebreanu pudrijeru i hitnula je prema Ovensu.

Istoga časa na vratima se začulo snažno kucanje.

Ovens je podigao glavu, brzo zgrabio devojku i šakom joj zatvorio usta. Revolveraš je očekivao da se kucanje ponovi, ali pošto se to nije desilo, sa olakšanjem je odahnuo. Verovatno je neko od obožavalaca želeo da joj zakaže sastanak...

I taman kada je hteo da pusti devojku i naredi joj da se spakuje što pre, sa druge strane vrata se začuo glas:

– Gospođice Vots?

Oboje su prepoznali Holideja.

Ovens je grčevito razmišljao šta da uradi. Sa druge strane, Džordžijanac je odmah naslutio da je devojka u opasnosti i ispalio metak u bravu.

Čim je prasnulo, Deks Ovens je jurio prema prozoru i iskočio napolje.

Dok je utrčao unutra i jednim pogledom obuhvatio sobu. Lice mu je bilo bledo, ali veoma tvrdo i odlučno.

– Došli ste u pravi čas... – prošaputala je devojka.

– Ko je bio?

– Ovens, jedan od Kolinovih čuvara. Hteo je da me povede... Onaj Kolin... sinoć je svi vreme jurio za mnom i tražio da se udam za njega. Kada mu to nije uspelo, poslao je Ovensa da me dovede. Ne znam šta bih radila da vi niste naišli, mister Holideje.

Džordžijanac vrati kolt u futrolu.

– Znate ko sam?

– Ovens mi je maločas rekao. Slušala sam mnogo o vama, u raznim gradovi-

ma u kojima sam boravila. Mislim da sam vas tako i zamišljala.

– Pa, zbogom, gospođice Vots – kazao je Dok i lagano krenuo da izađe. – Za svaki slučaj, poduprite vrata stolicom – dodao je i mirno izašao.

Čim je Dok napustio njenu sobu, Marsi se osetila užasno usamljenom i praznom, a Ostin joj je odjednom postao nepodnošljiv.

Sutradan je otputovala, nikome ne rekavši kuda se uputila i šta planira.

Dan kasnije i Dok Holidej je napustio grad i pošao na jug. U džepu je poneo kratko Marsino pismo koje je glasilo:

„Ako vam zatrebam, biću u Dalasu”.

* * *

Dvojica jahača zaustavili su umorne konje na raskrsnici, tačno na mestu gde je bio poboden stub sa dva putoka-za prema mestima južno i jugozapadno od Pflugervila. Na jednom je bio natpis Vilvud, dok je drugi označavao pravac za Bastrop.

Vetar je sišao u dolinu i sa sobom povukao olovnosive oblake. Sada su usamljeni farmerski krovovi izgledali nekako sivi i pocrneli, drveće je promenilo boju u modroplavu, dok se trava povijala prema istoku, terajući iz skloništa usplahirene poljske ptice.

Jahači su rukama pridržavali šešire i nezadovoljno gledali prema nebu. Bila su to dva kauboja po imenu Toni Fargo i Karl Hardi koji su radili za Harolda Džonsa. Na ovoj raskrsnici su trebali da se razdvoje i krenu na različite strane.

Toni Fargo bio je plavokosi momak pegavog lica i prćastog nosa, dok je Karl Hardi bio znatno stariji; ozbiljnog lica, tamnih očiju i crne, sedim vlasima prošarane kose. Ali, obojica su imali ogrtače za kišu, torbe i ćebad privezanu za sedla kao i puške u futrolama.

– Kako ćemo se rasporediti? – upita Fargo.

– Meni je svejedno – uzvratio je Hardi. – Da mi je da ovo uradim što pre, pa da se vratim.

Plavokosi Fargo lupi šakom po torbi.

– Ostalo mi je oko desetak komada. Okačiću polovinu do Vebervila, a polovinu tamo.

– Znači, odlučio si se za Vilvud?

– Ako nemaš nita protiv – odvrati mladić i vragolasto se nasmeja.

– Imaš razloga, zar ne? – nacerio se Hardi. – Ako se dobro sećam, iz Vilvuda je ona mala kuvarica?

– Dobro se sećaš – odvrati Fargo, svakog časa očekujući da zemlju orose prve kapi kiše. – Nego, čuo sam da je šerif u tom gradiću Džonsov prijatelj?

Hardi slegnu ramenima.

– Ako nije, biće. Zašto pitaš?

– Hteo bih brzo da završim s poslom i malo se zadržim sa onom devojkom.

– To je u redu, samo nemoj da zakašniš, momče. Stari Harold čeka izveštaj.

– Vратиću se do večere.

– Gledaj da tako i bude.

Toni Fargo klimnu glavom u znak pozdrava, mamuznu konja i pojaha prema severu.

Hardi je gledao za njim sve dok nije iščezao između drumskog žbunja. Onda

je glasno uzdahnio i ljutito pogledao u nebo. Do Bastropa je imao još oko nekoliko milja, a nikako mu se nije jahalo po kiši.

Ali, šta je tu je, pomisli, pošto se naredba morala izvršiti. Računao je da će zbog toga biti bolje da prvo odjaše u naselje, tamo obavi posao, a ostatak uradi vraćajući se natrag.

Zato je podbo konja i jurnuo ravnicom tako snažno da je izgledalo kao da se utrkuje sa nevremenom. I kada je posle nekih sat vremena ujahao u Bastrop, sustigle su ga prve kapi. I nehotice se osmehnuo pošto je uspešno preduhitrio nevreme.

Onda je osmotrio krivudav red kuća i nabrao obrve. Bastrop je bio bedno mestašce, tek nekoliko redova kuća uz put koji je vodio prema Vilvudu. Samo dve zgrade imale su sprat i izgledale nešto pristojnije – krčma „Donegan” sa čije se druge strane nalazila mala pošta i zgrada kompanije „Vels Fargo” sa koralom za konje i rezervnom kočijom.

Pošto je na desnoj strani ugledao izgrebana vrata iznad kojih je pisalo „Šerif”, Hardi se uputi prema naherenom tremu koji je vapijao za bojom. U nekoliko koraka bio je pred vratima, a onda zastao i snažno zakucao.

Iznutra nije bilo nikakvog odgovora.

Nije želeo da čeka, pa je snažno gurnuo vrata i ušao unutra.

Čovek sa zvezdom dremao je za stolom. Tresak vrata ga je probudio, pa se namrštio i nepoverljivo odmerio došljaka.

– Vi ste šerif? – odmah upita Hardi.

– Da, ja sam šerif, sudija, sveštenik, zatvorski ključar..... i sve ostalo. Šta želite?

Hardi nije mogao da ne primeti njegovu neurednu i izgužvanu odeću, neočešljanu kosu i odsutan pogled vodnjikavih očiju. Bilo je očigledno da se u Bastropu ništa ne događa čim imaju ovakvog šerifa, pomisli.

Ali, to nikako nije uticalo na njegov zadatak. Zato je skinuo kožnu torbu sa ramena, položio je na sto i iz nje izvuкао otprilike desetak plakata.

– Poslao me je Harold Džons – kazao je.

Čovek se trže.

– Džons? – upitao je pomalo uplašeno. – Šta hoće?

– Hoće da ovo okačite na zid kancelarije – odgovori Hardi i pokaza mu po-ternicu sa likom Doka Holideja.

Čuvar zakona je polako sricao slova, ali je posle dva – tri minuta ipak uspeo sve da pročita.

– Ko je ovo štampao? – upitao je.

– On.

– Džons? Nije se valjda usudio? Da štampa to na svoju ruku i uceni Doka Holideja?

– A zašto da ne? Kada Harold Džons nešto odluči, niko ga u tome neće sprečiti! Ama baš niko!

– Što se mene tiče... – promrmlja šerif mnogo pomirljivije – ja ću to da okačim. Ali, skidam odgovornost sa sebe ako bude stajalo samo dva–tri dana.

– Biće dovoljno – isceri se Hardi. – Za to vreme vest će se proćuti i privući sve lovce na glave iz okoline.

Šerif se zagleda u nadmenog kauboja.

– Ti ne poznaješ Doka, momče?

– Ne – iskezi se Hardi – ali ću ga rado ucmekati za pet hiljadarki.

– Da ga znaš, ne bi tako govorio, veruj mi.

– Voleo bih da ga vidim sa kuglom među očima. Da nije skoro prolazio ovuda?

– Nije – odvrati čuvar zakona neljubazno. – Uostalom, ja nemam nikakve veze sa lovcima na ucene.

– Pa, možda bi i trebalo, s obzirom na platu koju imaš!

– Gledaj ti svoja posla, momče. A što se tiče poternice..... okačiću je.

– U redu, šerife, to mi je najvažnije – dobacio je Karl Hardi i žurno izašao.

Napolju ga je dočekala prava provala oblaka. Nije bilo izgleda da će skoro prestati, pa on podiže kragnu, još jače natuče šešir i jurnu prema salunu „Donegan” koji se nalazio preko puta. Brzo je prešao ulicu i zastao na tremu kako bi otresao vodu sa šešira i ogrtača. Tu je stajalo nekoliko besposličara koji su se verovatno sklonili od kiše; samo su ga okrnuli pogledom i nastavili svoju priču.

U salunu je bilo samo nekoliko gostiju. Mršav i visok, barmen je poput pajaca iz kutije odjednom izronio iza šanka.

– Oh, izvinite, mister! – zbunio se. – Nešto sam popravljao... Hoćete li viski?

Hardi je klimnuo glavom i već sledećeg trenutka čašica mu je bila u ruci.

Halapljivo ju je nagnuo, a onda se čudno stresao.

– I ti ovo zoveš viskijem?

Čovek ravnodušno slegnu ramenima.

– Nema boljeg...

– I koliko staje to đubre?

– Pola dolara.

Hardi se zabezeknu. Došlo mu je da uhvati smutljivca za vrat i prisloni mu revolver na čelo. Ali, Džons im je izričito naredio da ne prave probleme dok ne razdele sve poternice. Zato je teška srca spustio novac na šank i okrenuo se posmatrajući desetak gostiju koji su uglavnom igrali karte.

– Ima li ovde nekog ko bi želeo da zaradi pet hiljada? – upitao je.

Za trenutak je nastala tišina, a onda su ljudi počeli da žagore među sobom i dižu glave.

– Rekli ste... pet hiljada? – ponovio je barmen.

– Tačno toliko!

– Nemoguće!

– Nema tog posla koji toliko donosi – dobacio je neko.

– Ima... ovaj! – povikao je Hardi i razvio poternicu.

Sada su svi mogli jasno da pročitaju šta piše na plakatu. Brojka od pet hiljada bila je napisana velikim ciframa koje su bile mnogo jače od imena Doka Holideja.

– Da to nije neki trik? – upitao je suvonjavi momak koji je sa prijateljem igrao poker.

– Ubij ga.... pa ćeš videti – dobacio je neko.

– Lepa suma. Ali, gde da nađemo tog tipa?

Hardi se isceri.

– Pa... morate se malo potruditi, gospodo. Ne mislite valjda da ću ga ja doneti na tacni?– dobacio je i pružio plakat šankeru.

– Okači ovo kod tebe – kazao je pružajući mu dolar. – Tu će se lepo videti, pa ljudi mogu da pročitaju i krenu za njim! A sada onaj tvoj bučkuriš za sve u salunu! I srećan lov!

Posle nekih pola sata oblaci su se razišli i otkrili bakarnocrveni kotur sunca koji je već sušio zemlju posle sunca.

Karl Hardi je zadovoljno pogledao u nebo, jer nikada nije voleo kišu. Zadatak je bio obavljen i on sa smeškom mamuznu konja i krete nazad.

* * *

Pet hiljada dolara!

Hardi se u početku čudio što im gazda nije naredio da oni sami pronađu Holideja. Ali, Harold Džons im je u nekoliko reči objasnio o čemu se radi naglašavajući kako želi „da se taj čovek peče”.

Da, baš tako je rekao: moraće da se peče!

To je značilo da će biti prinuđen da pazi kuda ide, obilazi gradove, šunja se i strepi na svaki šum. Oko njega će vrveti od lovaca na ucene koji će se sakupiti sa svih strana i napraviti mu pakao od života.

Karl Hardi uzdahnu. Četiri čaše viskija pomalo su mu uskovitlale misli,

pa je u jednom trenutku pomislio kako bi bilo dobro da su se on i Toni Fargo otisnuli u poteru za tim prokletim Holidejem. Ali, gazdina naređenja su bila drugačija i tu se ništa nije moglo.

Za trenutak je zastao ugledavši pored puta deblo stablo nekog razgranatog drveta; baš zgodno da se tu prikači poternica, zaključio je i izvadio iz torbe potreban pribor. Završio je za dva-tri minuta i ponovo nastavio put.

No, pre nego što je uzjahao, okrenuo se oko sebe i tek tada shvatio da je sunce zašlo i da su nestale duge izdužene senke. Podigao je kragnu skoro do brade pošto je naglo zahladnelo.

Morao je da požuri.

Naime, ostala mu je još jedna poternica koju je mogao da zakuca na zid Molijeve barake, stare brvnare u kojoj je nekada živio usamljenik Moli Morgan. Jednoga jutra prolaznici su ga našli na pragu sa sekirom u leđima, a počinilac nikada nije nađen. Moli je odneo tajnu u grob, a baraka je ostala, usamljena i zapuštena. Vreme joj je odnelo krov i naherilo zidove, kiša i sunce su iskrivili daske tako da je, po priči putnika, vetar zimi svirao kroz zidove i činio mesto pomalo ukletim.

Karl Hardi je skrenuo vranca s puta i pošao prema baraci. Bilo je to odlično mesto tačno na vrhu brežuljka tako da je poternicu svako morao primetiti. Osim toga, prolaznici su se tu sklanjali ispred nepogoda, banditi se odmarali od potera, a okolinom je kružila priča o Molijevom duhu koji je tuda tumarao u olujnim noćima.

Hardi je ostavio vranca da čupne malo trave, a on uzeo poternicu i alat i za nekoliko trenutaka vešto prikucio plakat. Kada je završio, izmakao se nekoliko koraka i prvi put se malo bolje zagledao u sliku Doka Holideja.

Taj čovek se verovatno mnogo zamerio Džonsu, pomislio je. A bio je sav u crnom i imao tako neobično lice, malo osenčeno obodom šešira, ali dosta jasno. Bela košulja, kravata, dug kaput i opasač načičkan mecima.

Kako bi se osećao kada bi se našao licem u lice sa čovekom za koga je Harold Džons raspisao nagradu od pet hiljada dolara?

Iznenada se stresao od jeze, ni sam ne znajući zašto.

A nije ni slutio koliko je tome blizu, prokleta blizu!

Zureći u sliku ucenjenog, trgao se kada je čuo šum s druge strane i kratko rzanje konja. Pogledao je desno, ali njegov vranac je bio suviše blizu.

Tek tada je shvatio da je to bio neki drugi konj. Zato je lagano okrenuo glavu i pogledao u levu stranu...

Više nije bio sam!

Neko je stajao kraj njega, iznikao kao iz zemlje i udaljen svega dve-tri jarde.

– Sviđa ti se ta slika? – rastreznio ga je nepoznati ledeni glas.

Ukočio se od straha. Činilo mu se da nema snage da napravi ni jedan jedini pokret. Zatim je osetio jezu koja mu se lagano kao tuđa, hladna ruka penjala uz kičmu.

To lice...

Okrenuo se prema poternici, a onda pogledao čoveka pred sobom. Učinio je to još jedanput i shvatio...

Ovaj čovek sa slike i jahač bili su jedna te ista ličnost!

Da, tačno... tu nije moglo biti dvoumljenja: isti šešir, crno odelo, kaput sa dugim peševima, bela košulja i opasač...

Dok Holidej!

Pet hiljada dolara bili su pred njim!

Što je bilo najčudnije, on je iznenada izgubio svaku volju da ih se domogne. Da je mogao, najradije bi se bacio u sedlo i odjahao glavom bez obzira. Ali, tako nešto bilo je neizvodljivo.

Uzmakao je korak natrag i nehotice spustio ruku prema oružju.

– Lepo si prikucio tu sliku – obratio mu se Džordžijanac. – Kako ti se dopada?

– Ja... ja....nisam znao... – mucao je Hardi, ni sam ne znajući koja ga je sila tako paralisala.

– Imaš priliku da zaradiš – čuo je glas koji je rezao poput noža. – Hajde...

Karl Hardi je polako dolazio k sebi.

Možda je u tome bilo istine, pomisli. Možda je mogao da napravi jedan brz, iznenadan potez i tako reši sve probleme?

Napravio je još jedan korak nazad, sve dok leđima nije napipao daščani zid.

Više nije imao kud.

A čovek sa poternice je stajao i čekao.

Karl Hardi krišom pogleda oko sebe. Sve je bilo tiho i mirno, uhvaćeno u sumrak kao u tamnu paučinu.

– Ko te je poslao? – čuo je ledeni glas. – Džons?

Kauboju se preznojavao. Sve je znao, sinu mu kroz glavu...

– Ali, još uvek možeš da biraš – nastavio je glas. – Možeš da odjašeš ili da...pucaš.

Hardijeva ruka lagano se zavlačila pod leđa. Trebalo je samo malo da se izvije i pripuca kroz futrolu. Video je kako Holidej uzima cigaru i obema šakama zaklanja plamen da se ne ugasi.

To je bio trenutak!

Karl Hardi je odskočio u stranu, a Holidej munjevito ispustio šibicu. I pre nego što je palidrvce dotaklo tlo, u njegovim rukama se ukazala niklovana cev kolta.

U magnovenju, u tom deliću sekunde Hardi s užasom konsatatovala da je spor.

Odmah zatim, olovo mu se zarilo u rame i odbacilo ga na zid. Glasno je je knuo, a ruka mu je odjednom postala topla i teška.

Holidej krenu prema njemu ne spuštajući cev. Karl Hardi sa strahom pomisli da su mu trenuci odbrojani. Obuzelo ga je takvo očajanje da mu je došlo da klekne na kolena i moli za život. Međutim, nije stigao da izusti ni reč, a već su ga sustigla dva nova hica; jedan mu je očesao obraz, a drugi dobro zakačio uho.

Ukočio se osećajući kako ga obliva krv.

– Još uvek imaš šanse da pričaš – dobacio je Dok.

– Hoću... – požurio je da kaže mada su mu se vilice tresle. – Šta... šta hoćete da znate?

– Gde je ovo pravljeno? – upita Džordžijanac pokazavši na poternicu, a onda je strgavši sa zida.

– U...u Pflugervilu – promuca Hardi. – Ovens je odnekud doneo vašu sliku, a... gazda je dao da se to napravi.

Dok vrati kolt za pojas.

– A zašto?

– Pa ranili ste mu sina, mister!

– Samo zato? – dobaci ovaj podrugljivo. – Sigurno nije znao šta se sve dešavalo tamo u Ostinu?

– Znao je, ali doktor koji leči Kolina... ovaj... kazao je da će momak... da će možda ostati bez ruke. Mislim... biće mu ukočena – dodao je preplašeno i začutao.

– Šta si ti tamo?

– Ja? Običan kauboju...

– Koliko vas ima na ranču?

– Ima nas... Hej, nećete valjda?

– Čuo si šta pitam?

– Pa... nikada nismo svi na okupu, mada je na ranču uvek bar njih desetak. Ostali obavljaju poslove u sme nama, a dobar deo je na pašnjacima u obližnjoj dolini.

– Desetak? A da li je među njima i Ovens?

– Uvek! On i Hari Čejs.

– Dobro poznaješ ranč?

– Tu sam nekoliko godina...

– A kuću?

– Pomalo... Samo... ne mislite valjda da odete tamo?

– Baš to mislim, čoveče, baš to. Hoćeš li možda da me odvратиš?

Kauboju je otvorenih usta zurio u ovog čudnog čoveka.

– Ali, oni će vas tamo... Ubiće vas! Nećete ni stići do Pflugervila, mister! Sav je okićen vašim poternicama!

– Ja i ne mislim u Pflugervil, momče.

– Nego?

– Džonsu lično na noge, na sam ranč. To je, pretpostavljam, van grada.

Karl Hardi se zabezeknu. Ovaj čovek je poludeo pošto ide pravo i lavlju čeljust!

– On bi to i voleo... Prokletstvo, biće grdno iznenađen!

– Na to i računam, kauboju. A sada ćeš da mi opišeš najlakši put do ranča, odnosno, do same kuće. Ali, pazi, reći ćeš istinu – opomenu ga Holidej – inače ćeš sledeći put otići u pakao!

Sad je Karl Hardi drhtao kao prut.

– Džons će me ubiti ako sazna... – promućao je.

– Neće saznati. Uostalom, mogu i bez tebe, momče.

Kauboju zažmiri. Sa užasom pomisli da je kraj očekujući hitac. No, ništa se nije dogodilo. Malo je sačekao, a onda ponovo otvorio oči i zaprepastio se.

Dok Holidej više nije stajao pred njim!

Jednom rukom je pritisnuo bolno rame, a drugom protrljao oči.

Kako je moguće da ga nema? Gde je nestao?

A onda ga je ugledao: sedeo je na svom šarcu i držao za uzde i njegovog konja.

– Kuda ćete sa vrancem, mister? – zavapio je ranjeni Hardi predosećajući najgore. – Znaete da sam ranjen...

– Sam si to tražio – odvrati Dok hladno.

– Ali... kako ću bez konja?

– Poslaće ti Džons. A možeš i da prošetáš do ranča. Zemlja je meka, neće te boleti tabani.

Hardi potrča za jahačem.

– Stanite, mister! Reći ću vam nešto hoćete... – povikao je očajnički, preplašen mogućnošću da ostane sam i ranjen u ovoj pustoši, daleko od Pflugervila i ranča na kome je živeo.

Dok se samo za tren zaustavio i preko ramena upitao:

– Kako se zoveš, kauboju?

– Hardi... Karl Hardi...

– Zbogom, Hardi! – dobacio je nastavljajući da jaše. – Imao si svoju šansu, ali si je prokockao. Sada se snalazi kako znaš i umeš.

Još nekoliko trenutaka kauboju je nepomično stajao i kao da još uvek ne veruje, posmatrao Doka čija se silueta polako gubila u daljini. Onda je, čvrsto držeći rame, požurio prema baraci da nađe svoj odbačeni kolt.

Bilo mu je jasno da Haroldu Džonsu ne sme na oči. Najbolje će biti da pokuša da se vrati u Bastrop, a onda produži prema Ostinu.

* * *

Veliki ranč lagano je tonuo u predvečerje okružen šumom, zelenilom i tišinom. Sve je bilo mirno i tiho, kao i uvek u to doba dana. Neki kauboju su se posle završene večere spremali za počinak, dok su drugi već uveliko spavali kako bi ustali već u zoru i uputili se na pašnjake.

Harold Džons se ranije nego obično vratio iz grada. Pokušao je da se smiri u

nekom salunu, ali nije išlo. Zatim je obišao dve svoje radnje i pregledao stanje, ali tu nije bilo ničeg zanimljivog. Nije mogao da se smiri niti misli na bilo šta drugo osim na Kolina i to ga je izjedalo.

I sada se ponovo događalo isto. Sedeo je u stolici za ljućanje, ozbiljan i namrgođen i posmatrao igranje plamenih jezika na velikoj vatri u kaminu. Na ogromnom dugačkom stolu nalazilo se osamnaest zapaljenih sveća, jer je Džons voleo da mu prostorije budu potpuno osvetljene.

Soba u kojoj se nalazio bila je velika i prostrana, opremljena skupocenim nameštajem od punog drveta: po zidovima su visili trofeji i primerci raznog oružja i nekoliko fotografija lepe crnokose žene. Preko prozora su bile navučene teške zavese, tako da niko iz dvorišta nije mogao da vidi Harolda Džonsa.

Bogati rančer bio je krupan čovek, nekada izuzetno snažan. Imao je široka ramena, snažne udove i jak vrat. S godinama se malo ugojio, ali je još uvek bio pojava koja je ljudima ulivala strahopoštovanje. Imao je široko koščato lice, sedu i veoma bujnu kosu i prodorne tamne oči nad kojima se izvijao par čupavih, lučno izvijenih obrva. Snažne vilice i odlučna četvrtasta brada otkrivale su njegovu nepokolebljivost, odlučnost i postojanost.

Gotovo nikada se nije osmehivao.

Na sebi je imao svilenu košulju i prsluk sa vezom u donjim uglovima. Debeli zlatni lanac sata virio mu je iz jednog džepa i Harold Džons se igrao

njegovim krajem. Igrao se kao dečak i razmišljao o svom životu.

Imao je šezdeset godina i ko zna zašto, oženio se veoma kasno. Kada se Kolin rodio, voljena supruga mu je umrla pa je ostao sam sa detetom, zbunjeno i zauvek neutešan. Sam je odgojio dečaka, neprestano ga obasipajući pažnjom i ljubavlju.

Da li sam negde pogrešio, pitao se. Možda je te ljubavi bilo previše?

Glasno je uzdahnio i pogledao u fotografiju svoje žene na zidu. Obojici je nedostajala, ali njemu mnogo više nego mladiću koji je nikada nije ni upoznao. Ali, život je tekao dalje i on je po ko zna koji put morao da se pomiri s tim.

Ipak, sudbina ga je darovala u drugim stvarima. Rančer je, naime, imao „zlatne ruke” i čega god bi se dotakao, pretvaralo se u novac.

Počeo je sa stokom i to veoma mudro. Kada su u Teksasu bile velike suše, reko je prevezio svoja grla u ugrožene krajeve. Za vreme dugih zima, uspevao je da prebaci grla preko visokih snežnih nanosa i opet postigne najbolju cenu. Kasnije je angažovao neke stručnjake sa Istoka koji su se bavili ukrštanjem i uspeo da odgaji izdržljiva i mesna goveda koja su imala izvanrednu prođu.

Pare su stizale sa svih strana, pa je počeo da ulaže i druge poslove; prvo je otvorio salun za zabavu, kockarnicu, zatim nekoliko prodavnica i banku. Ulagači su dolazili sa svih strana, jer im je bogatstvo Harolda Džonsa koje

se stalno uvećavalo bilo dovoljna garancija za njihove uloge.

Nažalost, sin mu je bio sasvim drugačiji, bez obzira na stalna očeva nastojanja da ga učini ravnim sebi. Što je stari više nastojao da ga očvrsne i učini odgovornim, on se otimao i išao na drugu stranu.

Tako je došlo i do tog puta za Ostin.

U stvari, iskusni Džons je poverovao da će dobra i prava devojka smiriti njegovu žeđ za lakim i raspusnim životom. Ali, on se vratio sa metkom o ramenu i nesuvislom pričom o nekoj salunskoj zabavljačici!

Bila su to dva nova velika udarca za Harolda Džonsa. Treći, možda i najteži, došao je kada mu je doktor saopštio da će Kolin možda ostati invalid. A to već nije mogao da podnese....

Njegov sin i naslednik, a bogalj!

Da bi opravdao svoju nemarnost pri čuvanju Kolina, Deks Ovens mu je tada stavio pod nos sliku Doka Holideja i predložio mu da raspiše nagradu za njega...

Učinio je to, ali problemi nisu nestali. Kolin se promenio i nije više znao šta sa njim da radi. Ne, nije se više opijao po gradu! Bar da je to radio, pomisli Džons, lakše bi sve podneo. Sada se mladić povukao u sebe, odbijao da jede, buljio negde u daljinu i lutao okolo kao mesečar. Čak je i na ruku malo obraćao pažnju. U njemu više nije bilo ni traga osvetničkih želja sa kojima je došao...

Rančer je slutio da njegov sin pati i bio je strašno ljut. Pa zar da mu neka

salunska pevačica i dama za zabavu uništi život?!

Čuo je kucanje na vratima i prenuo se iz razmišljanja.

– Ulazi – dobacio je muklo i nastavio da gleda igru titravih plamičaka.

– Ja sam, gazda – javio se Deks Ovens skidajući šešir.

– Svi su došli? – upita Džons kratko.

– Nema samo Hardija.

– Verovatno se napio, prokletnik. Ako bude smeo da dođe, otpusti ga.

– U redu.

Nekoliko trenutaka vladala je potpuna tišina.

Ovens se okrete i stavi šešir, spreman da pođe.

– A on? – dobaci rančer tiho.

Revolveraš je znao da se to pitanje odnosi na Kolina.

– Leži u sobi i gleda u tavanicu.

– On je poludeo! – zaurla Harold Džons i od jačine njegovog glasa plamičci sveća poviše se na jednu stranu.

– Gde je bio danas?

– Jahao je bez cilja.

– Rekao sam ti da ga dvojica stalno prate i da se ne sme udaljavati od ranča bez pratnje. U stvari, nikako ne sme da ostane sam.

Ovens klimnu glavom.

– Ništa ne brinite, to je sređeno.

– A Čejs? Šta je saznao?

– Bio je u Ostinu i sve pretražio. Niko ne zna na koju stranu se uputila devojka. Sigurno je da nije tamo i da se više neće vraćati. Jedne večeri je samo spačovala stvari i nestala. Zato...

– Možda nagađaš gde bi mogla da bude?

– Zaista ne znam, gazda. Takve... cure nemaju stalno mesto boravka i uglavnom se ne vraćaju tamo gde su već bile.

– Prokletnica! – povika rančer i besno opsova. – Bila je čak i sa tobom, vidim ti to iz očiju! I baš u takvu da se zaljubi sin Harolda Džonsa!

Ovens je ćutao, ne želeći da izaziva rančeroz bes.

– Ali, vreme će ga već izlečiti... – promrmlja ovaj više za sebe. – Neće mu neka belosvetska.... upropastiti život i potrošiti novac! Ne dok sam ja živ! – dodao je i besno odmerio Ovensa. – Još si tu? – povikao je besno.

Sledećeg trenutka revolveraš bez reči šmugnu napolje.

* * *

Svitala je zora, a poljem po kome su još uvek plovili ostaci magle, jedan čovek je bezglavo jahao prema ranču.

Prvi stidljivi sunčevi zraci utapali su se u travu koja je isparavala.

Negde se čuo cvrkut ptica koga je remetio topot kopita po vlažnoj zemlji. Jahač je nevešto mlatarao rukama oko sebe i terao konja na još brži galop. Bio je to gologlav, ćelav čovek sa okruglim naočarima na vrh nosa koje je svaki čas pridržavao. Na sebi je imao gradsko odelo, to jest, kaput sa širokim reverima ispod koga se videla košulja sa kravatom i uzane pantalone slične boje.

Bila je to veoma čudna odeća za jutarnje jahanje. Ali, bankar Džejk Fen-

der čije se lice kupalo u znoju nije imao vremena da razmišlja o tome. Dograbilo je prvog konja koji je bio vezan ispred saluna „Poslednja šansa” i poterao ga u trk. Pflugervil se još uvek nije probudio... Samo je poneki vredni dućandžija čistio ispred svoje radnje, dok su ulice još dremale i uzgledale puste bez uobičajene vreve.

Fender obrisa lice maramicom i sa olakšanjem odahnu. Najzad je ugledao obrise ranča i još jače mamuznuo umornu životinju. Krovovi Džonsove kuće, viši od krošnji drveća, odjednom su kao uglačani bakar buknuili pod purpurnim sjajem sunca. Jahao je tačno prema glavnoj kapiji, ne obazirući se na pozdrave dvojice jahača koji su nešto poslovali kod istočne ograde.

Konačno je ušao u veliko dvorište i jedva izašao na kraj sa pomahnitalim konjem. Naime, bankar nije bio nikakav jahač i sedao je u sedlo samo u krajnjoj nuždi.

A ovo je bio baš takav trenutak.

Odjednom se ispred njega isprečio Ovens. Vešto je uhvatio konja za uzdu, a on se toliko uplašio da je krajnjim naporima izbegao pad.

– Gde je Harold? – upitao je zadihano. Revolveraš ga mračno odmeri.

– Gde bi bio nego u postelji?

– Ali, ja znam da ustaje rano i...

– Ovoga puta nije – preseče ga Ovens. – Kasno je legao. A šta vi hoćete? Poznato vam je da ujutru nije dobre volje.

– Ali, ovo je strahovito važno! – zava-pio je Fender, nekako se skotrljavši s

konja. – Molim vas! Radi se o... hoćete li ga pozvati ili da ja odem tamo? – skoro zaplaka debeljko pokušavajući da se provuče ispod Ovensove ruke.

– Šta se ovde dešava? – začuo se ljutit Džonsov glas.

Obojica se okrenuše i ugledaše rančera koji je stajao na stepenicama obučen u obično kaubojsko odelo. Toga jutra je planirao da obiđe momke u dolini, ali čim je ugledao Fenderovo nezvereno lice, znao je da od toga neće biti ništa.

Bio je apsolutno u pravu pošto mu je bankar pritrčao i pre nego što je uspeo bilo šta da kaže.

– Mister Džonse! – obratio mu se pomalo plačnim glasom. – Desilo se nešto strašno!

Rančer prvo pomisli na Kolina, ali odmah je odbacio tu mogućnost, pošto su na mladića pazili i danju i noću.

– Nemoj me umarati crnim slutnjama – procedio je odmahnuvši rukom.

– Nisu crne slutnje, mister. To je... stvarno se dogodilo.

– A šta se to desilo?

– Vaša banka, mister Džonse! Opljačkana je!

Harold Džons je nekoliko trenutaka zurio u bankara kao da ga nije dobro razumeo. U stvari, to je značilo da se svim silama trudi da ostane hladnokrvan i da razmišlja. Naime, njegova banka u Pflugervilu bila je jedna od boljih. Dobro čuvana, uvek sa solidnim kapitalom i sve ove godine bez ijednog incidenta ili problema.

Ovo je bio grom iz vedra neba. Nešto novo i neočekivano....

– Koliko? – upita on kratko.

– Deset hiljada dolara! – zavapio je Fender.

Bankar preblede.

– Zar? Da li je nešto ostalo?

– Oko tri hiljade.

– Koliko ih je bilo? – upita Džons i Deks Ovens naćuli uši.

– Njih? Mister Džonse, nije ih bilo mnogo...

– Trojica?

– Ne... samo jedan.

Ovaj se namršti.

– Jedan? – grmnu rančer i Fender oseti kako mu klecaju kolena. Siroti čovek nikada nije bio posebno hrabar, ali je bio pravi majstor za bankarske poslove i računske knjige.

– Samo jedan, mister! – ponovio je nešto glasnije. – Ali, veoma opasan!

– Kada se to desilo?

– Pa... otvarao sam vrata negde petnaest minuta pre početka radnog vremena. Vi znate da ja`uvek ranije dolazim... Dakle, taj stranac je iznikao iza mene kao avet i prislonio mi cev u leđa.

– A Kertis? – umeša se Ovens. – Gde je bio taj čovek, gospodine?

– Kertis je mislio da dolazim sam, odložio pušku i protegao se. To je opakom strancu bilo dovoljno da mu stavi oružje pod nos i posle ga lupi drškom po zatiljku. Oh... nije uspeo ni da zuci, jadnik!

– A posle? – upitao je nestrpljivo Ovens, čija je ruka već mahinalno krenula prema opasaču.

Fender izvadi maramicu i drhtavom rukom obrisao čelo.

– Naredio mi je da ispraznim kasu i morao sam da ga poslušam. Srećom, nije pretraživao poslednju pregradu... I kao za inat, niko da naiđe, mister. Čak ni Semi Šo koji uvek dođe čim me vidi kako bi iskamčio koji cent za viski.

– Tako dakle?! – progundao Džons s gorčinom.. – Usred dana i usred grada naiđe neki tajanstveni stranac, uperi kolt i „pare ovamo!”

Fender prebelede.

– Uveravam vas, mister Džonse...

– Zaveži! – prekide ga rančer ljutito.

– Taj momak nije mogao daleko... Nisi javio šerifu?

– Odmah sam došao ovamo.

– Dobro si učinio – složi se stari i Fender sa olakšanjem odahnu. – Naći ćemo tog prokletnika – dodao je i okrenuo se prema Ovensu. – Deks, uzmi četiri čoveka i krenite u poteru iz ovih stopa. A kada ga uhvatite...

Ovens klimnu glavom i brzo se udalji.

Tek tada, Džons se okrete prema Fenderu i odmeri ga sa čudnim, podrugljivim izrazom.

– Neću ja propasti zbog tih deset hiljada dolara, Džejk, samo da znaš. Ali, to će se čuti... A ja ne volim da moja banka bude na lošem glasu, nikako to ne volim. Razumeš?

Bankar pognu glavu, ne usuđujući se da ga pogleda.

– A sada govori dalje! – naredi on nervozno.

Ovaj se zabezeknu.

– Dalje? Pa rekao sam sve što sam imao...

– Budalo! – zagrmio je Džons. – Kako izgleda taj čovek? Samo si tu sitnicu zaboravio da mi kažeš! – dobacio je besno i pogledom odmerio Deksa Ovensa koji je prstom pokazao na četvoricu ljudi kako sedlaju svoje konje.

– Pa... izgledao je čudno... – promuća bankar.

– Kako to da razumem? – prasnu Džons koga je očigledno izdalo strpljenje. – Imao je rogove?

– Ne... ne, nikako. Pa.... bio je čudno... elegantan! Crno odelo, bela košulja, gospodsko lice..

Džons pogleda Ovensa koji u momentu zauzda konja i vrati se nazad.

– Kakvo oružje je nosio? – upita nestrpljivo.

– Čudan kolt... Da, da, cev se neka-ko neobično sjala.... A i drška je bila bela... kao od slonove kosti.

– On je! – povika Ovens prebledevši. Džons stisnu pesnice.

– Neka me vrag odnese, Ovens! – povikao je besno. – Kako se samo usudio? Prokleta pseto! Nebesa, imao je hrabrosti da dođe ravno ovamo?! Eh, sada mi više neće izmaći....

Ništa ne shvatajući, Džejk Fender bojažljivo ustuknu.

– I ti ga nisi prepoznao? – prodera se rančer.

– Ja? Ne... Nikada u životu ga nisam video...

– Izgleda! – besneo je Džons. – Inače bi se ponašao drugačije. Pa za njega sam raspisao ucenu na pet hiljada dolara, čoveče!

– Znači, to je bio...?

– Jeste! To je bio on, Dok Holidej!

Rančer okrenu leđa zbunjenom čoveku i okrete se prema Ovensu.

– Tražite ga! – naredio je. – I ne vraćajte se bez njega! Povedite još momaka ako treba! Šta kažeš?

Deks Ovens je oklevao. Trebalo bi da odbije ovu ponudu i pokaže kako je dostojan plate koju je dobijao. S druge strane, znao je čemu se izlaže ako nabasa na Dok Holideja.

– Možda još dvojicu – procedio je.

– Uzmi ih. Odaberi koga koćeš.

Ovens uzdahnu. Setio se šta mu je rekao Halandero, poluindijanac koji je umeo da čita tragove kao knjigu.

– Pretpostavljam da je krenuo na jug...

– U redu. Samo zapamti da ga hoću živog! A što se tiče nagrade, ona važi i za vas! Hajde!

Ovensovi pratioci izmenjaše poglede s velikim oduševljenjem. Jer, pet hiljada dolara o kojima su mogli samo da sanjaju, sada više nisu bili tako nedostižni. A ako je verovati Fenderu, od trenutka pljačke, pa do sada, nije prošlo više od četrdeset minuta.

– U redu, gazda – dobaci Ovens. – Uzimam još dvojicu i krećemo.

Rančer ga je ispratio pogledom i pozvao Čejša.

– Gde je Kolin? – upitao ga je čim se revolveraš pojavio.

– Sprema se da izjaše.

– Možemo li nekako da ga sprečimo? Ovaj slegnu ramenima.

– Mister Džonse, vi znate kakav je on kada...

– U redu! – prekinu ga ovaj nervozno.

– Pođi i ti sa Bartonom i Klinsmanom. Ni na trenutak ga ne ispuštajte iz vida! I ni reči o tome da je Holidej bio u gradu, razumete li?

– Naravno, gazda!

– Hm... možda je bolje da ode... – promrmlja Džons zamišljeno. – Jer ako ostane ovde i sazna, mogao bi učiniti neku glupost...

Čejš se bez reči udalji prema štali.

Džons skide šešir i prođe prstima kroz svoju bujnu sedu kosu. Sada je bio zaoкупljen pojavom Doka Holideja, tako da nije ni razmišljao o ukradenom novcu.

– Vрати se u grad, Džejk – dobacio je uplašenom čoveku koji je stajao pred njim očekujući sve najgore. – Nisi valjda ostavio banku otvorenu?

– Ja... zaključao sam je kada sam pošao, mister Džonse.

– Dobro. Vрати se, a ja ću kasnije svratiti.

– Svakako, kako da ne... – mrmljao je bankar zbunjeno, srećan što je ova-ko dobro prošao.

Za to vreme Džons je iz futrole izvadio svoj kolt i pažljivo okrenuo doboš.

* * *

Čovek iz Džordžije je stajao na uzvišici i, zaklonjen granjem drveća i žbunovima tamariske, posmatrao sedmoricu jahača koji su grabili u pravcu Pflugervila.

Napred je jahao čovek odeven kao Indijanac. Imao je jaknu od jelenske kože, šešir sa perom i dve duge pletenice. Pored njega je jahao Ovens, a ostali su se držali na udaljenosti od nekoliko koraka.

Grupa je hitala u grad i dalje, Holidejevim tragom.

A čovek iz Džordžije je išao tamo gde mu se nisu nadali: prema ranču!

U njegovim torbama nalazilo se deset hiljada dolara. Bio je to prvi izazov za nadmenog Harolda Džonsa.

Ali, ne i poslednji.

Posle nekog vremena, grupa jahača se izgubila u ravnici i njihove siluete postale su samo crne titrave tačkice koje je ubrzo prekrila trava koja se povijala na poventarcu.

Dok je izašao iz svog zaklona nameštajući da u luku obiđe ranč i dobro ga prouči. Nije imao nameru da ostavi Džonsa da predahne sledeći svoj plan koji je po svaku cenu želeo da ostvari.

Lagano je zašao u isušeno korito rečice i uputio se njenom obalom, prekrivenom sasušenim rečnim granjem. Iako je izgledalo da dremucka u sedlu, Dok je zapažao sve – njihanje trave, let ptica, beg guštera pod kamen, ali i jahača koji je u daljini podsećao na kap mastila.

Zatim je kap nestala, ali se posle nekoliko trenutaka ponovo pojavila i uobličila, postajući sve bliža i određenija. Zato je posle nekih pedesetak metara poterao konja prema ivici šume.

Činilo se da okolina ranča vrvi od jahača.

Da li ga je Harold Džons prozreo, upitao se. Šta ako je nekoliko ljudi poslao prema gradu samo da bi ga namamio u klopku?

Uostalom, sada to i nije bilo važno. Uskoro će videti o čemu se radi.

Sjahao je bez žurbe i sklonio Miga u gustiš. Zatim je stao uz jedno debelo stablo i spustio ruku na dršku kolta. Njegovo tamno odelo potpuno se utopilo u senku drveća tako da je bio nevidljiv.

Jahač je išao pravo prema njemu. Sada je mogao da ga vidi mnogo bolje. Odmah je prepoznao mlađanog Kolina, naslednika bogatog i moćnog Harolda Džonsa.

Mladić je jahao polako i držeći uzde u levoj ruci, dok mu je desna nekako čudno visila niz telo, beživotna i kruta. Taj doktor iz Pflugervila mora da je bio prava budala ili pak pijanica. Kolin je imao metak u ramenu, a on ga ili nije video ili nije smeo da ga izvadi.

Mladić je jahao istim tempom, ali se neprestano osvrtao. Po svemu sudeći, znao je da ga neko prati.

Dok uzdahnu i još dublje se uvuče u senku.

Kolin naglo skrenu ulevo. Činilo se da želi da izbegne svoje pratioca, a da mu to baš ne polazi za rukom.

Ugledavši ga izbliza, Holidej se začudi. Izgledao je mnogo mršaviji, smrknutiji i bleđi. Ni traga od one ohole razmetljivosti i podsmeha koji mu je stalno lebdeo na usnama prilikom njihovog susreta u Ostinu..

Dok je mirno sačekao da se približe i ostali. Prepoznao je Čejsa koji je jahao između Bartona i Klinsmana, pogleda uprtog u Kolinova leđa. Sva trojica de-
lovali su nekako neprijatno, namršteni i grubih crta lica, dok je lepuškasti Barton bio čupav, zarastao u kosu i bradu.

Zaustavili su se nedaleko od šume, leđima okrenuti Holideju. Pre toga, stotinak jardi ispred njih, zaustavio se Kolin Džons.

– Šta je sada naumio? – procedi Hari Čejs mrzovoljno. – Pitam se da li je sa njegovom glavom sve u redu...

– Nemoj da te gazda čuje – opomenu ga Barton.

Čejs uzdahnu.

– Deks kaže da je zaljubljen u jednu... nazovi damu iz Ostina. Lepa je kao lutka, ali preskupa za mene.

– Pitao si? – umeša se Klinsman.

Pre nego što je Čejs stigao da mu odgovori, Barton dobaci:

– Mladi gazda je ponovo krenuo!

– Prokletstvo.... – progundā Čejs. – Nadam se da neće poželeti da pođe za Pflugervil. U tom slučaju ga moramo vratiti silom.

– Tako je naredio gazda?

– Tako!

– Onda krenimo za njim...

Ali, istog trena ih je, poput noža, presekao nepoznat glas.

– Nikuda vi nećete, momci!

Sva trojica se ukrutiše i rukama instinktivno krenuše ka drškama revolvera.

– Dalje ruke! – povika Dok izlazeći. Odmah zatim jasno se začulo zapinjajanje obarača.

– I ne okrećite se! – dodao je. – Inače ćete dobiti rupu na potiljku!

Čejsu se ovaj glas učinio poznatim, ali nije mogao da se seti odakle. No, nije imao nameru da ostane ovako bespomoćan. Tako nešto sebi nije smeo da dopusti.

Jer, Džons im je dao zadatak koji su morali da izvrše po cenu života. Sada je neko hteo da ih omete i... to nije moglo tako da ostane.

– Ko ste vi? Šta hoćete? – zapitao je preko ramena.

– Sjašite!

– Ne dolazi u obzir! – usprotivi se revolveraš. – Da bismo sjahali, morate ubiti svu trojicu. Ali, tako nešto vam neće uspeti...

Dok je govorio, Čejs je jedva primetno klimnuo Bartonu, što je bio znak da potegne. Ovaj je „preneo poruku” Klinsmanu i on dade znak da je razumeo.

– Okolina je puna naših ljudi – ponovo se javio Hari Čejs. – Nećete smeti da pucate...

– A vi?

– Sada sam se setio! – izlete odjednom Čejsu. – Pa to je Dok Holidej!

Prvobitan strah kod sve trojice smenila je pomisao na pet hiljada dolara koji su im bili tu, pred nosom. I ta ogromna, divna brojka zamaglila im je razum.

Sledećeg trenutka sva trojica su se okrenuli. Koltovi su im bili u rukama, a prsti na obaračima. Iz okruglih otvora cevi vrebala je smrt.

Čovek iz Džordžije spustio je ruku. Pri naglom zamahu krajevi kaputa su

se zalepršali i blistave cevi izbacile su smrtonosni sadržaj delić sekunde pre Džonsovih plaćenika!

Čejs se zanjihao u sedlu pošto je bio pogođen u šaku i u podlakticu. U padu je sa sobom povukao i Klinsmana kome je metak iz Dokovog pištolja izbio kolt iz šake. Konji su se propeli i njihova kopita preteći su se nadvila nad dvojicom revolveraša.

Džef Barton je opalio na brzinu i njegovi hici prohujali su iznad Holideja koji je već klečao. Videvši da je promašio, pokušao je da se zakloni iza vrata kobile. No, to mu nije uspelo. Uplašena pucnjavom, životinja se visoko propela i zbacila jahača sa sebe. Našavši se na zemlji, Barton u strahu baci kolt preko glave i podiže ruke u vis.

Holidej mu hitro priđe i raspali ga po glavi drškom kolta. Uz kratak jauk, revolveraš pade kraj svojih ranjenih pajtaša.

Mirno kao da se ništa nije dogodilo, Dok vrati kolt u futrolu i potera sva tri konja u galop. Zatim se baci u sedlo i pojuri prema Kolinu.

Hari Čejs je u nemoćnom besu posmatrao kako se njihovih pet hiljada dolara sve više i više udaljavaju.

– Prokletstvo! – progundā Klinzman besno. – To nije čovek, nego sam đavo!

– Ne brbljaj, nego jaši za njim! – zaurla Čejs. – Nisi ranjen!

– A nisam ni lud – odbrusi ovaj spremno. – Pa kada je sredio svu trojicu, mene samog bi mogao da strpa u

džep. Ne dolazi u obzir da sam krenem za njim!

– Gazda će nas odrati!

– Bolje on nego Holidej. Kuda li je krenuo?

– Za Kolinom, budalo! Kako sada stvari stoje... biće bolje da se ne vraćamo na ranč! Dovraga, moja ruka... Pogodio me je na isto mesto, neka je proklet!

Mladi Kolin je čuo pucnjavu, ali nije uspeo da razazna o čemu je reč. Zato je zategao uzde i oslušnuo. Pucnji su dolazili iz pravca gde su se nalazila trojica jahača, njegove verne senke Čejs, Barton i Klinsman.

Verovatno su naleteli na kradljivce stoke, pomislio je i za trenutak odahnuo. Bar će ga neko vreme ostaviti na miru.

Zato je krenuo dalje, ne obazirući se na ubrzani galop iza sebe. Međutim, topot kopita se veoma brzo približavao i on shvati da ga neko sustiže...

Ocenio je da se radi o jednom jahaču. Verovatno Čejs juri za njim da mu ponovo kaže kako je gazda naredio da se njegov sin ne udaljava mnogo od ranča. Zato se okrenuo da mu ljutito odreže i...

Prvi put posle toliko neprospavanih noći i tmurnih dana, mladićeve oči blešnuše.

Ta silueta jahača, odelo, šešir... to lice!

Odmah se setio Ostina, ponovo pomislio na Marsi i njenu pesmu i... na tog prokletnika Holideja. Onda je povezao pucnjavu sa ovim čovekom i...sve mu je bilo jasno.

Očeve ljude više nije video, a on sam nije bio sposoban za odbranu. Desnu ruku nije ni mogao da pomera pošto bi ga odmah presekao oštar bol od rame na sve do šake. Samo levom, naravno, nije imao nikakve šanse, a oružje je nosio više iz navike.

Sve u svemu, mladi Kolin Džons je prilično mirno podneo dolazak čoveka koga je toliko mrzeo. No, ta mržnja se lagano povlačila pred neobjašnjivom čežnjom za Marsi Vots koja ga je svog obuzela. I zato mu se činilo da je, sa izuzetkom susreta sa devojkom, sve ono što se dogodilo u Ostinu bila daleka prošlost.

Dok zategnu uzde i njih dvojica se odmeriše.

Kolinov pogled bio je ravnodušan i nekako prazan, mada je u njemu samom ipak ostalo još nešto otpora i osi onosti.

– Dakle, došao si – rekao je mirno. – Ne znam šta te je navelo da to učiniš, ali kada si već u ovim krajevima, mislim da ćeš ovde ostaviti kosti.

Holidej se ćutao.

– Nisi usput video svoje slike? – upita mladić podrugljivo. – Vetar ih raznosi kroz celu okolinu, samo da znaš! I umesto da bežiš dalje, ti dolaziš ovamo, čoveče! Prokleta si lud i nepomišljen! Da imaš i trunke razumevanja, shvatio bi da nemaš šansi protiv ljudi moga oca.

Svestan svoje nemoći, Kolin je bio „jak” na rečima. Uostalom, svu njegovu drskost i bahatost uništile su misli

na Marsi. Sada je iz njega govorio instinkt, a ne prkos.

– Otkopčaj opasač! – naredi Dok hladno.

Mladić se nije ni pomerio.

– Hoćeš mene kao štit? – upita nabravši obrve. – Da ti budem propusnica? Ne vredi. Čak i ako se trenutno probiješ, iz kraja se nećeš izvući.

– Znam da bi to voleo – dobaci Dok mirno. – Ali, verujem da neće biti tako. A sada kreni, momče!

– Kuda?

– To ćeš videti. I ne pokušavaj ništa.

– Zar bi vredelo? – dobaci Kolin smrknuto. – Levom nisam u stanju da pogodim ni bizona, a desnom... desnu ne mogu ni da maknem.

– Moći ćeš, ne brini.

Mladić nesvesno pritisnu šakom desno rame. Lice mu se za trenutak zgrčilo, jer je osetio oštar bol.

– Nije mi stalo... – promrmljao je ravnodušno. – Zaista nije...

– Ali meni jeste, momče! – dobaci Holidej oštro. – Tvoj tata se potrudio da ti zagorča život, zar ne? Sada treba da vidi kako na to odgovara Dok Holidej!

Rekavši to, dohvatio je vođice Kolinovog konja i životinja je poslušno krenula za njim.

* * *

Negde u suton, dobar deo jahača se vratio na ranč. Među njima je bio i Deks Ovens, pokriven prašinom, znoj i neraspoložen.

Harold Džons je sedeo na prostranoj terasi lagano se ljuljajući u velikoj starinskoj stolici. Bio je zamišljen, turoban i ćutljiv.

Naime, već dva dana njegovi ljudi su jahali od jutra do mraka krstareći miljama oko Pflugervila i tražeći bilo kakav trag. No, njegov sin kao da je propao u zemlju. Što je još čudnije, nije bilo ni njegovih pratilaca. Naime, po tragovima se videlo da su živi, ali kuda su se uputili sa mesta sukoba i zašto su otišli u drugom pravcu, to niko nije znao.

U stvari, poluindijanac Halandero našao je tragove krvi i ugaženu travu. Iz mnoštva tragova kasnije su se izdvojila dva, ali su se izgubila u blizini jezera. Nešto dalje na obali, našao je tragove jednog konja sa dvostrukim teretom. Zatim su i ti tragovi nestali u kamenju.

To je bila još jedna zagonetka.

Pored toga, moglo se zaključiti da je čovek koji je jahao bio vrlo vešt. Iza sebe nije ostavio ni slomljenu grančicu, niti pak neku ogrebotinu na kamenu.

Pošto je sve pregledao, Halandero je nagovestio da su dva čoveka na jednom konju sišla u Pflugervil. Međutim, tamo niko nije video Kolina koga su svi veoma dobro poznavali.

I tu se gubio svaki dalji trag. Harold Džons bio je očajan, mada je snagom volje potisnuo osećanja u drugi plan i pokušao da sačuva bistru glavu. Sa velikom pažnjom je slušao svako obaveštenje nadajući se da će se jednog trenutka bar negde ukazati tračak svetlosti.

– Ništa novo? – dobacio je ugledavši smrknuto Ovensovo lice.

– Slabo – odvratio je ovaj skidajući šešir i hladeći se od vrućine. – Čejs, Barton i Klinsman nastavili su put u suprotnom pravcu od vašeg sina, gazda. Po meni, oni nisu smeli da se vrate ovamo kada su ga izgubili. Znate, ja mislim da je u pitanju najobičnija otmičica. Mislim da bismo mogli da ih pronađemo i...

– Ne! – prekide ga rančer odlučno. – Hoću da svi ljudi budu u potrazi za mojim sinom! Svi!

Ovens klimnu glavom.

– U redu. Još nešto sam hteo da vam kažem; ako je verovati Semi Šou, mladi gospodin i jedan čovek su viđeni...

– Gde? – povika Džons nestrpljivo.

Ovens se promeškolji.

– Šo je notorna pijandura i sigurno je mislio da će dobiti piće za neko obaveštenje...

– Ne odlučuješ ti! – ražestio se rančer. – Šta je rekao?

– Kazao je da ga je video kod Finčove radnje.

– Finč? Geri Finč – vikao je Džons ustavši sa stolice. – Šta je, dođavola, mogao da traži kod pogrebnika? To mi nije logično.

– Zato mu nisam ni poverovao...

– Trebalo je da sve temeljnije ispitáš! – prasnu stari izgubivši strpljenje. – Čekaj, čekaj... – dodao je mnogo mirnije. – Kod Finča se može doći s druge strane, preko onog polomljenog mosta... Jesam li u pravu?

– Jeste, ali...

– Znači da niko i nije morao da ih vidi ako su došli odatle; mogao je, ali nije morao. A baš tu se nalazi ona šupa u kojoj Šo provodi hladnije noći. Sada sam siguran da nije lagao... Ali, čemu sve to? Kakvog smisla ima?– zapita se Džons stegnuvši ivicu ograde tako jako da su mu prsti pobeleli.

Neko vreme je vladala tišina, a onda rančer pucnu prstima.

– Pa, da, sada mi je jasno! Znaš kako je mogao da se iskrade iz grada, Ovens? U kolima za sahranu...

– Nemoguće, mister Džonse...

– Zašto? Mogao je da stavi Kolina u jedan sanduk, sedne na kočijaško sedište i odjuri, a da se niko ne zapita kuda je otišao i ko je umro! Taj prokletnik ionako nosi crno odelo kao Finč...

– Ali nimalo ne liči na njega. Uostalom, Finč se suviše boji Kolina i vas...

– A šta ako mu je dao novac? Ili ga primorao...

Ovens nije bio ubeđen, ali nije želeo ni da se prepire sa gazdom.

– U redu! Idem po Finča – rekao je.

– Čekaj da razmislimo kuda bi mogli da odu! Juče je otišao voz za Raund Rok, ali sigurno nisu mogli da se ukrcaju na stanici... Možda su negde uz put pokušali da ga zaustave.

– Ali...Mislite da bi mladi gospodin to sve mirno podnosio?

– Ni ja to ne razumem, ali jednostavno ne vidim drugu mogućnost. Osim toga, ne zaboravi da Kolin nije čvrst kao nekada. Bezvoljan je i slab...

– Šta ja treba da uradim? – upita Ovens zbunjeno.

– Ipak kreni po Finča. Ako ga ne nađeš, подели ljude u grupe. Najveća neka krene duž pruge, a ostali da nastave sa traganjem po gradu i okolini. Možda su se negde sakrili da sačekaju zoru!

– U redu.

– I niko ne sme da spava! Ni da okusi kap pića! Hoću da mi sin bude ovde do zore! I to nepovređen!

– Koliko ljudi da ostavim ovde?

– Samo kuvara.

– A ako se nešto desi...?

– Ništa se neće desiti. Uostalom, ja sam tu.

– Razumem – odvratio je Ovens i žurno se udaljio.

Ali, revolveraš nije sasvim poslušao rančera. Bez njegovog znanja ostavio je na ranču trojicu ljudi da stražare, ali tako da ih Džons ne primeti.

Uskoro je velika grupa tragača krenula u noć.

Predvodili su ih Halandero i namršteni Deks Ovens.

Posle toga se sve utišalo.

* * *

Žuto crvenkasta kugla meseca izronila je iz granja i obasjala ranč Harolda Džonsa koji još nikada nije bio tako pust.

Čak je i momcima koji su stražarili bilo hladno oko srca. Ovens ih je ostavio na mestima odakle su imali dobar pregled i naredio da ni za živu glavu ne smeju da napuste svoje mesto niti da zaspe.

Bilo je to lakše reći nego učiniti, pomisli stražar na istočnom delu Džejson Fri. Naime, on je posle nekih sat vremena rešio da protegne noge i potraži

društvo. Lagano, sa puškom u rukama, pošao je prema drugoj strani na kojoj se nalazio Met Hilari. Njih dvojica su bili odlični strelci i nije bilo čudo što ih je, zajedno sa Bakom Lejverom, Ovens ostavio da paze na ranč.

Lagano je prošao pored velikog zida, okrenuo se oko sebe nekoliko puta i produžio uz ogradu korala. Iznenada je začuo poznati zvuk zapinjanja oroza i srce mu se sledilo. Zastao je kao ukopan, grčevito stežući kundak.

– Mete? – procedio je nesigurno. – Da li si to ti?

Iz senke je izronio bradonja u širokim pantalonama i prsluku od prevrnutе kože.

– Zašto se šunjaš ovuda, Fri? – upitao je prigušenim glasom. – Znaš li da sam te mogao ubiti?

– Dosadilo mi je da budem sam, Hilari. Hoćeš li da zapališ?

– Neću, drugar. Cigareta se može videti sa velike udaljenosti i...

– Dodavola, koga očekuješ? Indijance? Ovde miljama unaokolo nema žive duše. A i naši će se uskoro vratiti, videćeš.

Hilari odmahnu glavom.

– Ne bi rekao da će biti tako. Može se desiti da do zore jurcaju za duhovima, ali šta da radimo. Naše je da ovde ostanemo, to ti je valjda jasno?

– Više bih voleo da sam pošao sa njima.

– Meni je svejedno – odvrati Hilari i poturi mu pod nos pljosnatu flašicu punu viskija.

Miris omiljenog pića razveselio je kauboja.

– Hej, otkuda ti ovo?

– Uvek imam zlatnu rezervu. Nećeš?

– Đavola neću! – dobaci Fri i zgrabi bočicu. – Ovo nije cigareta i ne vidi se!

– U redu. Uzmi to potegni, pa ćeš oterati san. A sada bi bilo dobro da se vratiš na svoje mesto, jer gazdi može pasti na pamet da nas obiđe.

– Ima on važnija posla – dobaci Fri veselo, srećan što se zagrejao i okrepio. – Ali, kako ti kažeš, Mete. Idem, videćemo se kasnije.

Došavši na pola puta, Džejson Fri pomisli kako ne bi bilo loše da obiđe i Lejvera. Ali, pre nego što je doneo bilo kakvu odluku, začuo je tup udarac i jauk.

Hilari, odmah je pomislio i čvrsto stegao pušku. Malo pognut, pojurio je nazad, otkočivši oružje u hodu. Posle nekoliko koraka je zastao i oslušnuo, ali osim blagog šumorenja lišća nije se čuo nikakv šum.

– Mete! – tiho je pozvao prilazeći.

No, odgovora nije bilo.

Nije valjda bio toliko pijan da se sapleo i udario glavom o nešto? Oprezno je pošao napred i razgrnuo visoko šiblje iza kojeg se malopre pojavio Hilari. Odmah zatim ugledao je njegovo telo ispruženo na travi kraj korala. U rukama je držao bocu.

Fri čučnu i zaključio da je sav viski istekao.

Budala!

Uhvatio ga je za kosu s namerom da ga prodrma, ali je pod prstima osetio

nešto lepljivo i mokro. Prineo je šaku očima i ugledao tamne mrlje.

Bio je siguran da je u pitanju krv i sledio se.

Odjednom ga je obuzeo nelagodan osećaj da nije sam. Onda... Da li se granje ponovo zanjihalo ili mu se to samo učinilo? Samo je uzdahnulo, čvršće stegao pušku i pažljivo pogledao ispred sebe.

Nije primetio senku koja se odjednom odvojila od zida, a već sledećeg trenutka u tami iznad njegove glave blesnula je niklovana cev.

Džejson Fri nije stigao ni da jaukne. Pre nego što je shvatio šta se događa, njegovo telo se bez glasa zagnjurilo u travu pored drvene ograde, a on je uto-
nuo u mrak.

Pošto je procenio da će obojica još dugo biti bez svesti, čovek iz Džordžije oprezno krenu prema velikim ulaznim vratima. Ali, odmah je shvatio da su iznutra dobro zamandaljena i da u kuću neće moći da uđe normalnim putem.

Posle nekoliko trenutaka se izmakao i osmotrio osvetljeni prozor. Slutio je da tamo gore sedi rančer i počeo grčevito da razmišlja kako da stigne do njega. A to je morao da uradi pre nego što se Ovens i njegova rulja vrate.

Tiho je zviznuo i njegov verni Mig je izronio iz senke. Lagano ga je priveo uza zid, popeo se na sedlo, a odatle šakama napipao ispupčenja od greda koja su delila prizemlje i prvi sprat.

Sa torbom prebačenom preko rame-
na i lasom u zubima, na rukama je prešao oko dva metra. Kada je došao is-

pod tavanaške grede, ostao je da visi na levoj ruci; desnom je uzeo laso, malo ga odmotao i poslednjim naporom ga bacio uvis. Bila je sva sreća da je iz prve uspeo da se zakači za gredu ispod krova, pa da je odmah mogao da krene, snažno se upirući nogama o zid.

Tako se uspuzao do simsa po kome je mogao nešto komotnije da hoda i stigne sve do Džonsovog prozora. Zatim se pažljivo nagnuo i provirio unutra. Stari rančer je sedeo u stolici za ljuljanje i prelistavao neki album. Lice mu je bilo sumorno i videlo se da ga more strašne brige.

Holidej se povuče u senku i rukom opipa drveni ram. Na nesreću, prozor je bio zatvoren, što je značilo da bi ga Džons čuo bilo šta da pokuša.

A onda mu je pomogla slučajnost. Kada je već nameravao da nogom razbije prozor i uleti u prostoriju, rančer se podigao i izašao u hodnik. Vrata sobe ostavio je otvorena.

Dok brzo izvuče džepni nožić i zavuče oštricu u prorez gde su se spajala oba krila. Sledilo je nekoliko brzih i veštih pokreta i – zakačka se podigla.

Baš tada se Džons vratio držeći neku knjigu u rukama.

Holidej je znao da nema vremena za čekanje. Snažno je gurnuo krilo prozora, a vetar je podigao zavesu.

Rančer se trgao i zapanjeno posmatrao siluetu Doka Holideja na prozoru. Taj čovek u tamnom u trenu ga je podsetio na utvaru. Ali, Harold Džons je znao da utvare ne postoje, znao je da je na ovaj čudan način u njegovu sobu

uletela opasnost i da se ta opasnost zvala Dok Holidej.

– Kao da sam predosećao – procedio je spuštajući ruke. – Dok vas traže na drugim mestima, vi dolazite u osinje gnezdo. Vrlo mudar potez, mister Holideje.

Dok stavi revolver u futrolu i za tren otvori vrata, pažljivo pogledavši niz hodnik.

– Sam sam – dobacio je Džons. – Na ranču smo samo kuvar i ja.

– A ona dvojica dole? Njih izgleda ne računate? A ja jednostavno ne volim iznenađenja, mister.

Rančer se namršti.

– Ne znam o kome govorite – rekao je iskreno i Dok u momentu shvati da stražari nisu njegova ideja.

– Nije ni važno – odmahnuo je rukom sedajući na ivicu stola. – Nego, da mi porazgovaramo o poslu, mister Džonse.

– Ne sklapam poslove sa ubicama i kidnaperima – zareža ovaj. – Gde je moj sin?

Holidej lagano pripali cigaru i otpuhnu dim.

– Predlažem da šampate nove poternice sa slikom vašeg sina, mister. Neka cifra za njegovo pronalaženje bude ista, pet hiljada dolara. Šta kažete?

Džonsovo lice bilo je crveno, ali su ruke počele neočekivano da mu drhte.

Videlo se da nema više snage i da ga je situacija savladala. Naime, umesto da se ostvari njegova ideja da Holideja gone širom države, ovaj čovek ga je potpuno porazio: prvo mu je opljačkao banku, oteo sina, a sada se mirno uše-

tao na ranč, šta više, sedi u njegovoj sobi i pregovara...

– Moram priznati da vam se na neki način divim – progovorio je pošto se malo smirio. U stvari, mudrost i iskustvo nalagali su mu da sa ovim čovekom postupa drugačije nego sa svim ostalim.

Da je to bar ranije shvatio!

– Ja vama ne – odgovori Holidej gledajući ga u oči. – Taj potez sa poternicama je potpuno nezakonit.

– Ja sam ovde zakon.

– Ovde možda, ali ne u Bastropu ili Vilvudu.

– I tamo sam moćan. I ne samo tamo. Moja reč se sluša i dalje, čak u...

– Čuo sam o tome – hladno ga prekinu čovek iz Džordžije. – Ali, nisam došao ovamo da slavim vašu moć. Želim da vaši ljudi ujutro pokupe sve poternice.

– Oni nisu tu.

– Znam. To će uraditi čim se vrate iz besciljnog trčkanja po okolini.

– Šta vam pada na pamet? Tolike sume se niko ne odriče lako!

– A vi sina?

Rančerovala ramena se vidno opustiše.

– Gde je on? – povika uzbuđeno. – Prokletniče, upropastili ste ga! Dete će mi ostati bez ruke! Šta hoćete više od njega? Šta?

– Ništa. Ruka se još može spasiti – mirno je rekao Dok.

– Kako...?

– Sada razgovarajmo o poternicama! Znaite, prava je šteta da mnogi izgube glavu zbog vaše glupe samovolje. Ni-

ste toliko svemoćni da potkupite i saveznog šerifa.

– Dobro poznajem sebe.

– Verujem. Ali svoga sina slabo...

– Dovraga! Šta ste mu učinili?

– U dobrim je rukama, ne brinite.

– Šta to znači? Kuda ste ga odveli? I gde su ljudi koji su ga čuvali?

Dok se osmehnu.

– Malo smo se sporečkali, pa su se složili da će biti bolje da napuste ovaj nezdravi kraj. Nisam ih zadržavao.

Džons podiže obe ruke.

– Interesuje me kako ste uspeali da nestanete bez traga? Da li su tu umešana kola za sahranu Gerija Finča?

Holidej visoko podiže obrvu.

– To ste odlično primetili – rekao je.

– Baš tako.

– Nećete valjda da kažete kako je moj sin bio u nekom od mrtvačkih sanduka?

– Pogodili ste!

– Znači, onesvestili ste ga i onda strpali unutra?

– Nisam. Dobrovoljno je pristao.

– Lažete! – povika Džons i desnom nogom šutnu stolicu. – Kolin ne bi pristao na tako nešto! Pre bi vas ubio!

Dok ga mirno odmeri.

– Mislio sam da ste pametniji – dobaci hladno. – I ne treba da vičete, jer me nećete zaplašiti tom vikom.

– Nikada neću uraditi to što želite – odvрати Džons mnogo tiše.

– Onda više nećete videti svoga sina.

– Šta?! – zagrcnu se rančer. – Odavde nećete izaći dok mi ne kažete gde je!

– Nemam nameru da vam bilo šta kažem. I ne približavajte se tom zidu na

kome visi puška za medvede. Znajte da sa ove razdaljine mogu da pogodim i muvu na suprotnom zidu. Vas nikako ne bih promašio, čak i kad bih hteo.

Džons se ukoči u mestu. Prokletnik, čitao je njegove misli. I nazvao ga budalom i nerazumnim, njega, kome su se svi sklanjali s puta ili saginjali glave u znak poštovanja ili straha! Nikada nisam upoznao ovakvog čoveka, pomisli.

– Ako mi dovedete sina – dobaci posle dužeg ćutanja – razmisliću o svemu.

– Zbogom! – dobaci Holidej i pođe prema vratima.

– Čekajte, prokleti bili! – povika Džons zadržavajući ga. – I ako vam obećam, može se desiti da vas slažem, zar ne? I vi mene isto.

– Verovaću vam na reč – odvрати Holidej mirno.

– Zaista? – upita rančer zapanjeno gledajući Doka pravo u oči. – A moj sin?

– Doći će kad god on to bude želeo.

Ovako nešto Harold Džons zaista nije mogao da razume.

– Kada bude želeo? – ponovio je laganom. – Šta bi to trebalo da znači?

– To što sam rekao, mister Džonse.

– Ali... nemojte ništa da krijete. Ne zaboravite da nisam samo rančer i vaš neprijatelj, već i običan otac.

– I ja sam čovek, a ne lisica koju čopor vukova goni za pet hiljada dolara – podseti ga Džordžijanac hladno.

Na rančarovom čelu izbiše graške znoja. Laganim korakom se vratio nazad i kao bez daha sručio u fotelju. Nekoliko minuta vladala je tišina koju Holidej nije želeo da prekine. Naime,

znao je da je Džonsu potrebno vreme da se sabere.

– Shvatam vas – rekao je najzad. – Dajem vam reč da će sve poternice u toku sutrašnjeg dana biti skinute i pocepane. Ali, ne garantujem za vašu bezbednost pošto su neki već pročitali.

– Oni su moja briga – dobaci Holidej muklo.

– A Kolin?

– Otišao je.

– Kuda?

– U Dalas.

– Ali, zašto....

Džons je zastao napola rečenice i grčevito razmišljao.

– Vi ste ga tamo uputili?

– Moglo bi se reći.

– U pitanju je ona devojka?

– Da.

Rančer nervozno ustade i počeo da šeta tamo-amo.

– Budala! Zaljubljena budala. Ali, toliko je propatio zbog nje!

– Verovatno ste u pravu. Možda će biti uspešnije kada se sretnu u drugim okolnostima.

Džons se trže.

– Da... sve je moguće. Mislite da će biti dobra žena?

– Zašto da ne? Ako se reši na udaju, biće. Takve žene znaju iz osnova da se promene – dodao je Dok pripaljujući cigaru. – Osim toga, rekao sam mu da bude strpljiv, a ne nasrtljiv. I po njemu sam poručio da ću damu stalno podsećati na to kako je gorak salunski život.

Rančerovo lice se ozari.

– Mislite da ima šanse? I da će vas devojka poslušati?

– Sa ženama nikada niste sigurni, mister Džonse. Marsi je lepa devojka i nadam se da će vam se svideti.

– A njegova ruka?

– Dao sam mu adresu odličnog hirurga u Dalasu koji mi je i lični prijatelj, a mogao bi da mu operiše ruku, da je ponovo osposobi.

Rančer ponovo sede u stolicu. Nekoliko trenutaka je posmatrao Doka sa mešavinom divljenja i poštovanja.

– Idem za njim.

– Nemojte odmah. Pustite ga malo iz svoje senke, dajte mu da bude samostalan. Javiće se kada prođe neko vreme...

Džons zaroni glavu među šake.

– Verujem u sve što ste rekli, mister Holideje. Voleo bih da se sve ostvari i da moj Kolin bude srećan. Čudno.... – dodao je oklevajući. – Prema vama ne osećam nikakvo neprijateljstvo, naprotiv... Sada.. sve mi se nekako obrnulo. Prosto ne znam šta da vam kažem...

– Velike reči nisu potrebne – odvrati Dok. – Nego... ovo je vaše – dodao je i pružio mu torbu.

Džons ga iznenađeno odmeri.

– A šta je to?

– Vaših deset hiljada dolara, iz banke.

– Oh, na to sam potpuno zaboravio. Uzmite koliko hoćete, mister.

Holidej odmahnu rukom.

– Ne, ništa mi nije potrebno.

Rančer je gledao u njega razrogačenih očiju.

– Pa... pa zašto ste onda opljačkali banku?

– To je bio deo plana da vašu pažnju privučem na drugu stranu i neometano uđem na ranč. Plan je uspeo, ali će sada šerif da me...

– Šerif je moja briga – prekide ga Džons odlučno. – Ništa ne brinite, mister Holideje.

– U redu – dobaci Dok i podiže ruku u znak pozdrava.

Otvorio je vrata i – našao se pred puškom Baka Lejvera, trećeg stražara koga nije ni video kada je dolazio na ranč. Naime, pitajući se što mu prijatelji ne odgovaraju na ugovorene znake, Lejver je prošetao i našao ih na zemlji. Shvativši da nešto nije u redu, lagano se došunjao do gazdine sobe i sada držao nepoznatog na nišanu.

– Naš je! – povika kauboj pobedonosno. – To je onaj sa slike! Konačno ga imamo, gazda!

Džons se nije ni pomerio.

– Spusti tu pušku, Bak – kazao je. – Nagrada je ukinuta i poternica više ne važi. Hajde, spusti je kad kažem.

Kauboj konačno spusti pušku, a Dok dodirnu rukom obod šešira i izgubi se u hodniku.

Rančer ga isprati zamišljenim pogledom, a onda lagano priđe Lejveru i ljutito se obrecnu:

– A otkuda ti na ranču kada sam ja naredio da svi odu u poteru?

Čovek zbunjeno zatrepta.

– Ja....? Pa... Ovens nas je ostavio ovde da malo pripazimo.

– Nas? Koga još?

– Frija i Hilarija.

– Tako dakle? Nije izvršio moje naređenje! A vi? Lepi ste mi čuvari! Gde su ona dvojica!

– Leže tamo... onesvešćeni.

– Idi vidi šta je sa njima i gubi mi se s očiju!

– U redu, gazda.

Prošlo je otprilike dva sata i rančera je iz dremeža probudio topot kopita. Hitro se pokrenuo i izašao na terasu, želeći da lično dočeka Ovensa i sve jahače.

Naravno, ljudi su se iznenadili ugledavši gazdu na terasi u dva sata posle ponoći. Džons je mirno sačekao da se svi skupe i jednim potezom ruke presekao Ovensov pokušaj da mu ispriča šta se desilo u gradu i kakvo je priznanje izvukao od pogrebnika Gerija Finča.

– Slušajte me dobro – počeo je kada su se svi utišali. – Sada idite i odmorite se, jer je potraga završena. Kada se probudite, svi oni koji su raznosili poternice neka se vrate i skinu ih sa mesta gde su ih istakli.

Naredba je delovala kao grom iz vedra neba i ljudi su počeli da se zgledaju i došaptavaju. Nada da će se neko dočepati divne sume od pet hiljada zauvek je nestala i na licima nekolicine moglo se jasno pročitati razočarenje.

– Da li ste me razumeli? – povika rančer ljutito. – Ima li neko kome naredba nije jasna?

Nije bilo odgovora i ljudi počеше da se razilaze. Samo je Ovens još uvek stajao na istom mestu. Njega nije naročito pogodila činjenica da nema ništa od nagrade. Iskreno rečeno, nije joj se

ni nadao. Međutim, iskusnog revolve-raša više je brinulo šta se u međuvremenu dogodilo sa Džonsom.

– A Kolin, gazda? – dobacio je kratko.

– S njim je sve u redu.

– Došao je?

– Rekao sam da je u redu – odbrusio mu je rančer. – A sada idi na spavanje, a ranom zorom svako na svoj zadatak! Razumeli smo se, zar ne? – dodade Harold Džons i lagano ustade sa velike stolice na terasi.

Ovens je neko vreme nepomično zurio u treperave fenjere pred ulazom, a onda se okrenuo i uz uzdah pošao prema spavaonici.

Ranč je obavila tišina noći.

* * *

Sutradan pre podneva Dok Holidej je izašao iz hotela u Pflugervilu i ukrcao se na diližansu za Ostin. Na sebi je imao besprekorno tamno odelo, belu košulju, svileni prsluk golubije boje i svetloljubičastu kravatu. Izgledao je odmoran, a njegovo otmeno lice delovalo je mirno i zadovoljno. Naravno, sivoplave oči nikada nisu mirovale, ali je

ispod oboda „kalifornija” šešira to bilo teško vidljivo.

Pre nego što se smestio na udobno mekano sedište, nonšalantno je dobacio torbu vozaču i diližansa je krenula.

Plavo nebo bilo je prošarano tek po kojim oblačkom i vreme je bilo veoma prijatno. Kada je kočija izašla iz grada, sa brežuljka je dunuo povetarac i niz padinu obraslu travom poneo komad papira.

Kovitlao ga je i vrteo čas levo čas desno, sve dok ga nije zakačio za bodljikavu žicu na ogradi nekog ranča.

Bila je to poternica za Dokom Holidejem.

Diližansa i njeni putnici spokojno su sedeli i uživali u vožnji.

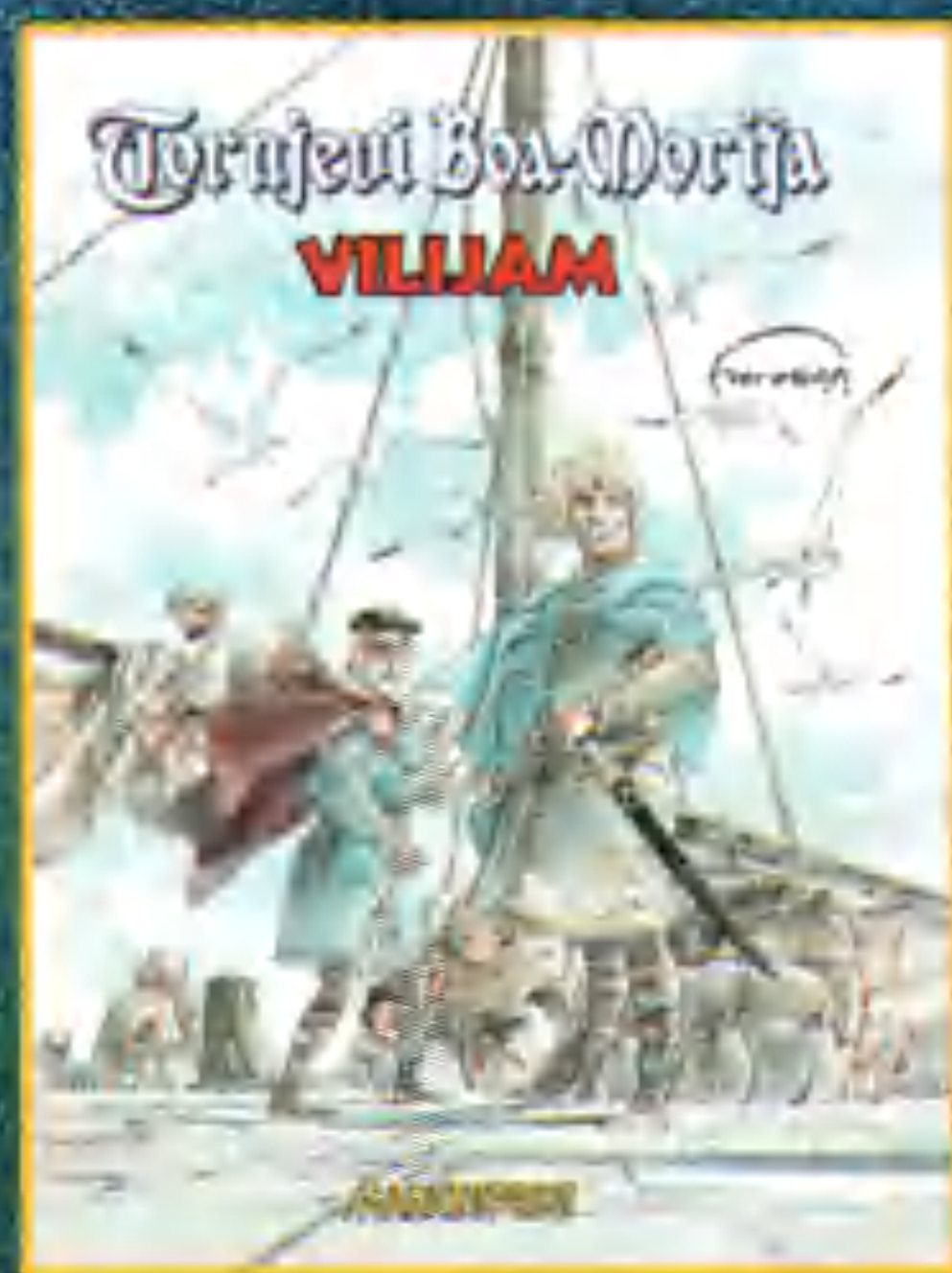
Ali, to je bila varka.

Oštro oko Doka Holideja primetilo je jednog jahača tamo daleko na horizontu, na uzvišici iza koje se nalazio Džonsov ranč.

Čovek iz Džordžije nije ništa rekao niti učinio.

Samo su njegove čudne sivoplave oči za tren zasvetlele radosnim sjajem. Bio je to otac mladića kome je pomogao, a ovo je bio njegov način da ga pozdravi i zahvali mu za ono što je učinio.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00510

9 770353 000002